

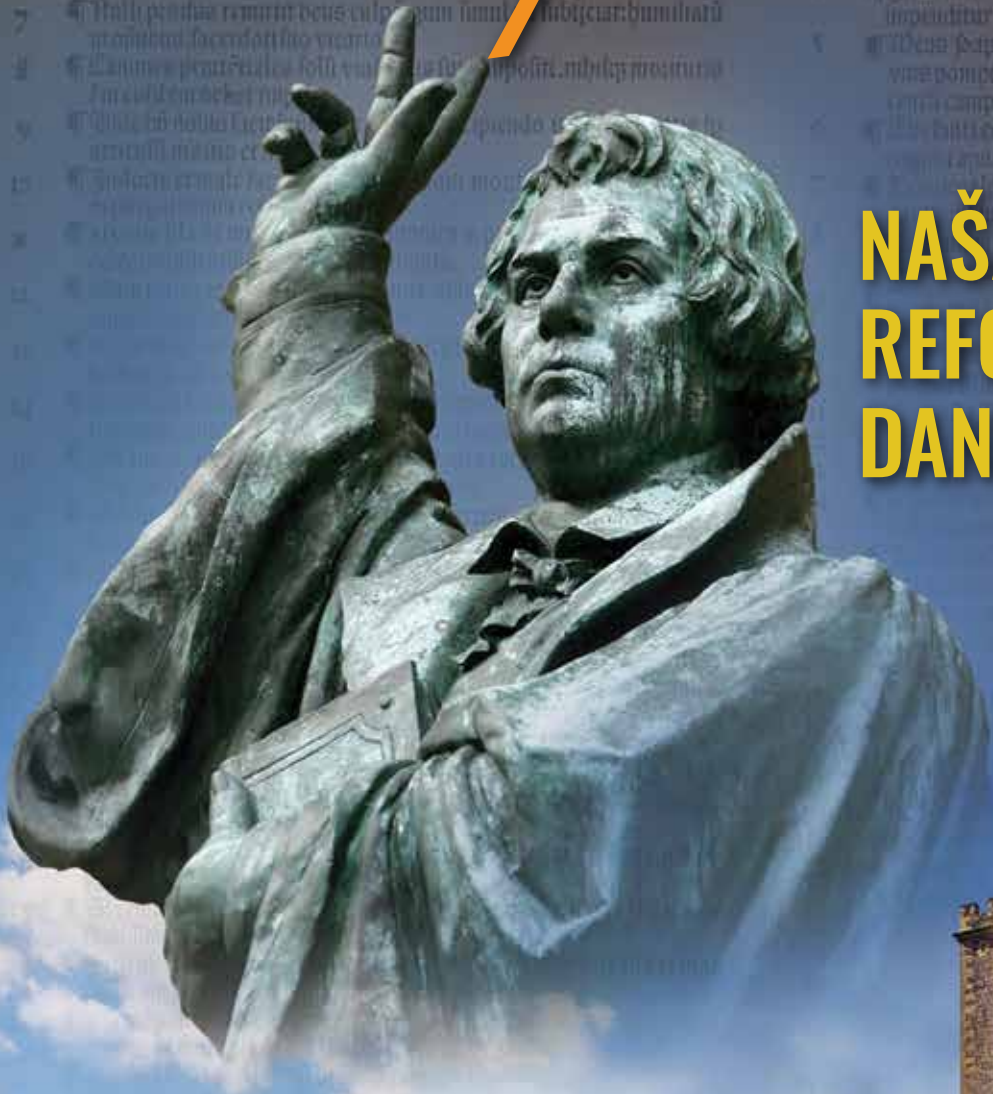
Amore et studio elucidande veritatis: hec subscripta disputabuntur Wittenberge. Presidente R. P. Martino Lutther: Artiu
et S. Theologie Magistro: eiusdemq; ibidem lectore Ordinario. Quare petur: ut qui non possunt verbis
presentes nobiscu disceptare: agant id literis absentes. In noie dni nostri iesu chri. Ame.

GLASNIK

reformacije

Broj 3, 2017.

**NAŠA POTREBA ZA
REFORMACIJOM
DANAS**

Molitveni tjedan, 1. do 10. prosinca 2017.

GLASNIK *reformacije*

sv. 58, br. 3

U OVOM BROJU:

Uvodnik
JUČER, DANAS I ZAUVIJEK 4

Petak, 1. prosinca 2017.
NAŠA POTREBA ZA REFORMACIJOM DANAS 8

Subota, 2. prosinca 2017.
GLAS U WITTENBERGU 12

Nedjelja, 3. prosinca 2017.
SAMO MILOST – SOLA GRATIA 16

Srijeda, 6. prosinca 2017.
SAMO VJERA – SOLA FIDE 20

Petak, 8. prosinca 2017.
SAMO PISMO – SOLA SCRIPTURA 24

Subota, 9. prosinca 2017.
SAMO KRIST – SOLUS CHRISTUS 28

Nedjelja, 10. prosinca 2017.
SAMO BOGU SLAVA – SOLO DEO GLORIA 32

500 Godina Reformacije

Još jedna godina se ubrzo završava – i svatko od nas sigurno i s pouzdanjem može reći: „Dovde nam je Gospod pomogao“ (I. Samuelova 7:12).

Zašto nas je Bog odlučio poštedjeti još jednu godinu? „Jer kroz Njega živimo, i mićemo se, i jesmo... Jer smo i rod Njegov“ (Djela 17:28). Zaista, mi smo još ovdje, na zemlji živih, s razlogom – dodijeljen nam je važan zadatak. Budući da nam je povjerena vijest reformacije, trebamo surađivati sa Stvoriteljem u Njegovoj čežnji da preoblikuje, popravi i obnovi naš izopačen karakter kako bismo odražavali Njegov savršen lik. Naša nada nalazi se u Isusu Kristu, Spasitelju svijeta, velikom izvoru obilne, svemogućе milosti.

Dok budemo okupljeni na bogoslužju i u proučavanju ovih propovijedi Molitvenog tjedna, neka se svatko od nas moli za novo iskustvo obraćenja. Iako su mnogi ovdje navedeni podaci povijesni, predstavljena načela su ipak životna i vrlo važna za naš sadašnji duhovni život.

Razmotrimo uz molitvu kako se velika reformacija odnosi na svakoga od nas, podijelimo ove teme s onima koji su možda usamljeni ili vezani za svoje domove i imajmo na umu sljedeće datume:

Molitva i post: Subota, 9. prosinca,

Darovi za misije: Nedjelja, 10. prosinca.

Neka Gospod svakom čitatelju podari potrebne duhovne blagoslove – i neka načela reformacije Božjom pomoću primijenjena u životu ubrzaju vrhunac naše vjere i nade u skori povratak našeg milostivog Spasitelja, Isusa Krista!

GLASNIK reformacije
Glasilo Reformnog pokreta
adventista sedmog dana

God. LXIV
Broj 3

Izlazi tri puta godišnje
ISSN 1333-1655

Odgovorni urednik:
Mladen Aradski
Grafička priprema i dizajn:
Goran Anđelić

U GLASNIKU REFORMACIJE
izlaze članci biblijsko-religioznog,
moralno-poučnog i zdravstvenog
sadržaja te izvještaji o misionarskoj
djelatnosti naše crkve diljem svijeta.

GLASNIK REFORMACIJE
Ribnička 12, 10000 Zagreb
Tel/faks: (01) 36 34 067
E-mail: info@rpsad.hr
Prema mišljenju Ministarstva kulture
i prosvjete Republike Hrvatske,
Kl. ozn. 612-10/93-01-161,
Ur. broj: 532-03-1/7-93-01,
od 23. veljače 1993., Glasnik Reformacije
ne podliježe plaćanju osnovnog
poreza na promet.

JUČER, DANAS I ZAUVIJEK

Protestantska reformacija u 16. stoljeću je bila božanski nadahnut pokret obnavljanja evanđeoskih načela izloženih u Starom i Novom Zavjetu. Neka osnovna biblijska načela koja su reformatori naglasili su:

Sola Gratia – Prema Pavlovoj poruci kršćanima u Efezu, mi smo spašeni samo milošću (Efežanima 2:8,9). „I danas ima mnogo ljudi koji trebaju naučiti istu istinu koja je objašnjena i Nikodemu na primjeru uzdignute zmijske. Oni se moraju pokoriti Božjem zakonu ako žele steći Njegovu naklonost. Kad su pozvani da uprave pogled na Isusa vjerujući da ih On spašava samo svojom milošću, oni uzvikuju: ‘Kako to može biti?’“ – *Želja vjekova, str. 154, 155.*

Sola Fide – U Rimljanima 3:28 Božja Riječ jasno govori da grešnik koji se kaje može biti opravdan samo vjerom. „Smatramo dakle da se čovjek opravdava vjerom, bez djela Zakona.’ Opravdanje vjerom je van svake rasprave. Sva rasprava prestaje čim se uvidi da zasluge palog čovjeka kroz njegova dobra djela nikada neće osigurati vječni život.“ – *Faith and Works, str. 20.*

Sola Scriptura – U svojoj borbi protiv Sotone, Krist se koristio samo Pismom. „Pisano je“ – to je bilo Njegovo moćno oružje. Isto tako, Ellen White, govoreći o velikom adventnom pokretu, svjedoči: „Mi... smo zauzeli stav da će Biblija, i samo Biblija, biti naš vodič; i od tog stava nikada nećemo odstupiti.“ – *Counsels to Writers and Editors, str. 145.*

„Ali Bog će imati na zemlji svoj narod, koji će paziti na Bibliju, i samo na Bibliju, kao mjerilo svih

učenja i temelj svake reforme. Ni mišljenja učenih ljudi, ni učenja, ni vjerske dogme ili odluke crkvenih sabora, tako mnogobrojne i suprotne kao i crkve koje ih zastupaju, niti glas većine – ni jedno od ovoga, niti sve zajedno, ne može se smatrati dokazom za ili protiv ma koje točke vjere. Prije nego što primimo ma koju nauku ili propis, trebamo se uvjeriti da ih podupire ono jasno: ‘Tako govori Gospod.’“ – *Velika borba, str. 481.*

Solus Christus – „Jer je jedan Bog, i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus“ (I. Timoteju 2:5). „Krist je vaš Otkupitelj; On neće zloupotrijebiti vaše ponizno priznanje. Ako je vaš grijeh osobne prirode, priznajte ga Kristu koji je jedini Posrednik između Boga i čovjeka.“ – *The Faith I Live By, str. 205.*

Solo Deo Gloria – „Dakle, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite — sve činite na slavu Božju.“ (I. Korinćanima 10:31). „Neka vaše svjetlo tako zasja pred ljudima da vide vaša dobra djela i proslave Oca vašega koji je na nebesima.“ (Matej 5:16). „Jer sve je to za vas’, rekao je on (Pavle), ‘da milost umnožena, zahvaljivanjem mnogih izobiluje na slavu Božju.’ Apostoli nisu propovijedali evanđelje da bi uzdizali sebe.“ – Djela apostola, str. 246. Cijeli plan spasenja kao krajnji cilj ima vraćanje ljudskog roda u njegovo prvobitno stanje prije pojave grijeha, na Božju slavu i čast.

U skladu s načelima velike reformacije, u Hebrejima 11 nalazimo da su svi ovi heroji vjere po Božjim kriterijima spašeni milošću i opravdani vjerom, kao na primjer: „Vjerom Abel prinese Bogu bolju žrtvu nego Kain. Po

noj primi svjedočanstvo da je pravedan“ (stih 4). „Vjerom Noa, upućen u ono što još ne bijaše vidljivo, pobojavši se, načini kovčeg za spasenje doma svojega. Time osudi svijet, i postade nasljednikom pravdnosti po vjeri“ (stih 7).

Oko 600 godina prije Krista, Habakuk je napisao: „Gle onoga koji se uznosi — njegova duša nije prava u njemu; a pravednik će od svoje vjere živjeti.“ (Habakuk 2:4). Pavao ponavlja ovo u Rimljanima 1:17.

Martin Luther je ozbiljno proučavao posebno Pavlove poslanice Rimljanima i Galaćanima kako bi razumio veličanstvenu temu spasenja milošću i opravdanja vjerom.

Kasnije, na Generalnoj Konferenciji održanoj u Minneapolisu 1888. godine, ova „najdragocjenija vijest“ dana je Božjem narodu kako bi ga pripremila za istinsku evangelizaciju svijeta. Ellen White je napisala: „Neki su mi pisali i postavili pitanje, je li vijest o opravdanju vjerom vijest trećeg anđela. Odgovorila sam: ‘Da, to je neosporno vijest trećeg anđela.’“ – *The Review and Herald, April 1, 1890.*

Tijekom ovog posebnog Molitvenog tjedna, Božji narod širom svijeta proučavat će ove teme toliko neophodne za spasenje i za ispunjenje evanđeoskog poziva. „To je vijest koju je Gospod zapovjedio da se nosi svijetu. To je vijest trećeg anđela koju treba objaviti jasnim glasom i koju će pratiti izlivanje Božjeg Duha u velikoj mjeri.“ – *Svjedočanstvo za propovjednike, str. 70.*

Neka nam Gospod pomogne da ovu divnu istinu primimo u srce!

Naša potreba za REFORMACIJOM DANAS

Statua Martina Luthera u Dresdenu, Njemačka.

Sastavljeno iz spisa
Ellen White

Oduprijeti se iskušenju razvodnjavanja istine

„Srušiti je lakše nego izgraditi. Mnogo je lakše slamati kotače reforme nego vući kočije uz strme sponse.“¹

„U vrijeme Martina Luthera neki su ljudi dolazili k njemu i govorili mu: „Mi ne želimo tvoju Bibliju, mi želimo Duh.“ Martin Luther im je odgovorio: „Ma, pokazat ću ja vama Duh!“ Kakvi god bili njihovi razlozi, oni nisu Božja djeca.“²

„U ranom dobu pravednici su osjećali da je nemoguće ujediniti se sa Rimom i iako su svojim neprijateljstvom prema ovom sustavu zabluda riskirali oduzimanje imovine ili čak života, oni su ipak imali hrabrosti stajati odvojeni i hrabro su se borili za istinu. Biblijska istina im je bila draža od bogatstva, časti, čak i samog života. Oni nisu mogli gledati kako istina stoji zakopana pod

masom sujevjerja i lažima sofistike. Uzeli su Božju Riječ u svoje ruke i uzdigli standard istine među ljudima, hrabro objavljujući ono što im je Bog otkrio kroz marljivo proučavanje Biblije. Umrli su najsurovijom smrću zbog svoje odanosti Bogu, ali su svojom krvlju nama omogućili slobodu i prednosti koje mnogi takozvani protestanti olako prepuštaju sili zla.

Lutherov glas koji je odjekivao kroz brda i doline i potresao Europu poput zemljotresa, prikupio je vojsku plemenitih Isusovih sljedbenika i istina koju su oni zastupali nije mogla biti ušutkana lomačama, mučenjima, tamnicama niti smrću; a glasovi veličanstvene vojske mučenika još nam govore da je rimska sila zapravo prorečen otpad posljednjih dana, tajna bezakonja koju je Pavao vidio da stupa na scenu već u njegovo vrijeme... Protestanti gube znak razlikovanja koji ih je izdvajao od svijeta i smanjuju razmak između

sebe i rimske sile. Oni su odvrtili svoje uši od slušanja istine; odbijaju prihvatiti svjetlost kojom je Bog obasjao njihovu stazu, i stoga idu ka tami. Oni s prezirom govore o ideji da će doći do oživljavanja nekadašnjih okrutnih progonstava od strane Rimokatolika i onih koji su s njima udruženi.

Papstvo je religija bliska ljudskoj prirodi i mnoštvo ljudi voli religiju koja im dozvoljava činjenje grijeha, a istovremeno ih oslobađa njegovih posljedica. Ljudi moraju imati neki oblik religije, a ova religija, osnovana pomoću ljudskih oruđa, a ipak tvrdeći da ima božanski autoritet, odgovara tjelesnom umu. Ljudi koji se smatraju mudrima i inteligentnima odvrću se u oholosti od standarda pravde, Deset zapovijedi, i smatraju da nije u skladu s njihovim dostojanstvom istraživati Božje putove. Stoga oni odlaze krivim putovima, na zabranjene staze, postaju samopouzdana, puni

sebe, po obličju pape, a ne po obličju Isusa Krista.

Iako se pokazalo da je vrijeme velike intelektualne tame pogodovalo rimokatoličanstvu, bit će očigledno da će ovoj sili isto tako pogodno biti i vrijeme značajnog intelektualnog prosvjetljenja; umovi ljudi fokusirani su na vlastitu nadmoć i ne teže za spoznajom Boga. Rim tvrdi da je nepogrešiv, a protestanti ga slijede istom stazom. Oni ne žele istraživati istinu i napredovati iz svjetlosti u veću svjetlost. Oni grade oko sebe zid predrasuda i postaju spremni da budu obmanuti i da obmanuju druge.

Međutim, iako stav crkava ne ulijeva hrabrost, ipak nema razloga za malodušnost; Bog ima narod koji će održati svoju odanost istini, koji će Bibliju i samo Bibliju učiniti pravilom svoje vjere i doktrine, koji će uzdići standard i držati visoko zastavu na kojoj piše: „Zapovijedi Božje i vjera Isusova“ (Otkrivenje 14:12). Oni će cijeniti čisto evanđelje, i učinit će Bibliju temeljom svoje vjere i doktrine.

Na ovakva vremena, kada ljudi odbacuju zakon Gospoda nad vojskama, primjenjiva je Davidova molitva: „Vrijeme je da Gospod radi; ukinuše zakon Tvoj“ (Psalam 119:126). Pred nama je vrijeme kada će prezir prema Božjem zakonu biti gotovo sveopći, a Božji ljudi koji drže zapovijedi bit će ozbiljno iskušani. Hoće li oni izgubiti svoje poštovanje prema Božjem zakonu zato što drugi ne uviđaju njegove obvezujuće zahtjeve? Neka Božji narod koji drži zapovijedi, poput Davida, poštuje Božji zakon onoliko tome koliko ga ljudi s omalovažavanjem i prezirom odbacuju.⁴³

Glas prije 500 godina

„Luther je odbio zamijeniti Kristov jaram za jaram papstva. To je bio njegov jedini prekršaj, dovoljan da ugrozi njegov život. Pažnja cijelog carstva bila je usmjerena na ovog čovjeka, ali ni sve prijetnje i preklinjanja nisu

mogle poljuljati njegovu vjeru u Boga i Njegovu Riječ. Luther nije održao svoju postojanost bez pomoći. S Lutherom je bio Onaj koji je veći od njega, upravljajući njegovim umom, posvećujući njegovo rasuđivanje i dajući mu mudrost u svakom trenutku opasnosti.

Da je reformator popustio makar jednom, Sotona i njegova vojska odnijeli bi pobjedu. Međutim, Lutherova nepokolebljiva čvrstina pod željeznom rukom pape bila je sredstvo oslobođenja crkve i početka novog, boljeg doba. Utjecaj ovog pojedinca, koji se usudio o vjerskim pitanjima razmišljati i djelovati glavom, djelovat će u crkvi i svijetu ne samo u njegovo vrijeme, već i u budućim naraštajima. Njegova čvrstina i vjernost ojačat će sve koji budu prolazili kroz slično iskustvo, sve do kraja vremena. To je bilo Božje djelo. Lutherova obrana pred vijećem u Wormsu jedna je od najveličanstvenijih scena zabilježenih u povijesti. Božja moć i veličanstvo stoje iznad ljudskog vijeća, iznad moćne Sotonine sile.⁴⁴

Gdje smo mi sad?

„Sotonina taktika protiv Boga i Njegove Riječi nije se promijenila; geslu da Božja Riječ bude pravilo vjere i života Sotona se protivi i danas, isto kao u šesnaestom stoljeću. I u naše dane postoji velika sklonost napuštanja biblijskih učenja i propisa, i zato je potrebno vratiti se velikom protestantskom načelu: Biblija, i samo Biblija treba biti pravilo vjere i dužnosti. Sotona pokušava svim sredstvima ugušiti vjersku slobodu. Antikršćanska sila, koju su protestanti u Speyeru odbacili, sada radi s novom snagom da ponovno uspostavi svoju izgublenu vrhovnu vlast. Ista nepokolebljiva odanost Božjoj Riječi koju su pokazali reformatori u ono doba krize za reformaciju, jedina je nada za reformu u naše doba.⁴⁵

„Ali većina ljudi odvraća uši da ne čuje istinu i obraća se pričama. Apostol Pavao je rekao za posljednje

dane: „Jer će doći vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrav nauk“ (2.Timoteju 4:3). To je vrijeme već došlo. Ljudi ne žele biblijsku istinu jer se ona suprotstavlja željama grešnog srca koje ljubi svijet, a Sotona im pruža obmane koje oni vole.

Ali Bog će imati na zemlji svoj narod, koji će paziti na Bibliju, i samo na Bibliju, kao mjerilo svih učenja i temelj svake reforme. Ni mišljenja učenih ljudi, ni učenja, ni vjerske dogme ili odluke crkvenih sabora, tako mnogobrojne i suprotne kao i crkve koje ih zastupaju, niti glas većine – ni jedno od ovoga, niti sve zajedno, ne može se smatrati dokazom za ili protiv ma koje točke vjere. Prije nego što primimo ma koju nauku ili propis, trebamo se uvjeriti da ih podupire ono jasno: „Tako govori Gospod.“

Sotona stalno pokušava usmjeriti pažnju na čovjeka umjesto na Boga. On potiče ljude da gledaju na biskupe, svećenike i profesore teologije kao na svoje vođe, umjesto da istražuju Sveto Pismo da bi sami za sebe doznali svoju dužnost. Tada, upravljajući razumom ovih vođa, on može po svojoj volji utjecati na narod.⁴⁶

Test doktrine

„Prorok objavljuje istinu pomoću koje možemo testirati svaku doktrinu: „Uza Zakon i svjedočanstvo: ako tako ne govore, to je zato što nema svjetla u njima.“ (Izaija 8:20). Iako u svijetu vlada zabluda, nema razloga da ljudi ostanu obmanuti. Istina je jasna, i kada se suprotstavi zabludi, njen karakter se može prepoznati. Svi podanici Božje milosti mogu razumjeti što se od njih traži. Vjerom možemo svoj život prilagoditi standardu pravde, jer Kristovu pravdu možemo učiniti svojom.⁴⁷

„Sve točke vjere, sve doktrine i vjerovanja, koliko god bili smatrani svetima, moraju se odbaciti ako nisu u skladu s jasnim izjavama Božje Riječi. Ako je doktrina koju smo držali u prošlosti u skladu

s Biblijom, mi se opravdavamo ostajući pri toj doktrini; jer Božja Riječ uspostavlja temelj naše vere.

Trebamo proučavati sveta proročanstva poniznog srca i u usrdnoj molitvi, kako bismo jasno izložene istine mogli sprovesti u praktični, svakodnevni život. Tako će biti očigledno da smo svoj život doveli u sklad s učenjima Božje Riječi. Isus nam predstavlja dvije grupe ljudi blagoslovljene razumijevanjem božanske istine. Jedna grupa ne samo da sluša Njegova učenja, već ih i izvršava, a druga grupa sluša, ali ne izvršava.

Oni koji uviđaju dokaze o istini, a ipak odbijaju hoditi u njenoj svjetlosti, jer vide da bi time morali žrtvovati neka svoja mišljenja, zanimanja ili neku trenutnu prednost, koji ostavljaju po strani svoja uvjerenja i odbijaju jasno „Tako govori Gospod“ te se okreću od istine ka pričama, zloupotrebljujući i pogrešno predstavljajući Sveto Pismo, čineći da izgleda kao da ono podupire njihove zablude – takve osobe će snaći nesreća prorečena Korazinu

i Betsaidi. U Kristovo vrijeme ova klasa pogođena je Njegovim Riječima: „Jao tebi, Korazine! Jao tebi, Betsaido! Jer da se u Tiru i Sidonu dogodilo silna djela koja su se dogodila u vama, odavna bi se u kostrijeti i pepelu pokajali. Ali kažem vam: Tiru i Sidonu bit će podnošljivije u dan suda negoli vama. I ti, Kapernaume, što si se do neba uzvisio, do Podzemlja ćeš se strovaliti! Jer da se u Sodomi dogodilo silna djela koja su se dogodila u tebi, ostala bi do danas. Ali kažem vam: zemlji sodomskoj bit će podnošljivije u dan suda negoli tebi.“ (Matej 11:21-24).“⁸

Iskustvo provjeravanja Božjom Riječju

„Mnogi tvrde da su posvećeni Bogu, a ipak, kad im se predoči uzvišeni standard pravde, oni postaju vrlo uzbuđeni, i pokazuju duh koji otkriva da ne znaju ništa o tome šta znači biti posvećen. Oni nemaju Kristov um; jer oni koji su zaista posvećeni poštovat će i pokoravat će se Božjoj Riječi čim

im se ona otvori, i pokazat će jaku želju da saznaju istinu u svakoj točki doktrine. Duh oduševljenja nije dokaz posvećenja. Tvrđnja „Ja sam spašen, ja sam spašen“ nije dokaz da je duša spašena ili posvećena. Mnogima koji su veoma uzbuđeni rečeno je da su posvećeni, iako ne razumiju što taj pojam znači; jer ne poznaju Pisma niti sile Božje. Oni laskaju sebi da su u skladu s Božjom voljom jer se osjećaju sretnima; ali kada su prokušani, kada Božja Riječ treba posvjedočiti o njihovom iskustvu, oni zatvaraju svoje uši kako ne bi čuli istinu. Sav njihovo odgovor je „Ja sam posvećen“ i time stavljaju točku na diskusiju. Oni uopće ne žele sudjelovati u istraživanju Pisma kako bi saznali istinu čime dokazuju da su strahovito samoobmanuti. Posvećenje znači mnogo više od zanosa osjećaja. Uzbuđenost nije posvećenje. Posvećenje je potpuno pokoravanje volji našeg nebeskog Oca, a Njegova volja je otkrivena u Njegovom zakonu. Posvećenje je držanje svih Božjih zapovijedi. Posvećenje znači biti dijete poslušno

Martin Luther, Rasprava u Leipzigu, 1519.

Božjoj Riječi. Riječ Božja treba biti naš vodič, a ne ideje i mišljenja ljudi. Neka oni koji su potpuno posvećeni strpljivo istražuju Božju Riječ, u molitvi i poniznom pokajanju duše. Neka se sjetite Isusove molitve: „Posveti ih istinom svojom; Riječ je Tvoja istina“ (Ivan 17:17).

Kršćanstvo jednostavno znači život po svakoj Riječi koja izlazi iz usta Božjih. Mi trebamo vjerovati u Krista i živjeti u Njemu koji je put, istina i život. Mi izražavamo vjeru u Boga kada vjerujemo u Njegovu Riječ; vjerujemo i slušamo Ga onda kada držimo Njegove zapovijedi; i volimo Boga onda kada volimo Njegov zakon. Vjerovanje u laž nikoga od nas neće dovesti na put posvećenja. Kad bi nam svi propovjednici na svijetu rekli da smo sigurni dok prestupamo samo jedno pravilo svetog standarda pravde, to ne bi umanjilo naše dužnosti, niti bi smanjilo našu krivicu ukoliko odbacujemo jasne naloge: „Čini“ ili „Ne čini“. Ne smijemo smatrati da samo zato što su naši očevi činili nešto i umrli sretni, mi trebamo slijediti njihov primjer pa ćemo biti prihvaćeni u istoj službi i istim djelima kao što su bila i njihova. Mi imamo više svjetlosti nego što su oni imali u svoje vrijeme; i ako želimo da nas Bog prihvati, moramo biti tako vjerni u poslušnosti svjetlosti i hoditi u njoj kao što su oni bili kad su primili i slijedili svjetlost koju im je Bog poslao. Moramo prihvatiti i iskoristiti svjetlost koja obasjava naš put. Nama će biti suđeno po svjetlosti koja obasjava hram duše u naše vrijeme; i ako budemo slijedili svjetlost, bit ćemo slobodni muškarci i žene u Isusu Kristu.“⁹

Poziv na reformaciju

„Dolazi dan i nije daleko, kada ćemo morati položiti račun za propuštene prilike, protraćene sate i zanemarene blagoslove. Priroda i utjecaj cijelog našeg proteklog života zapisani su u nebeskim knjigama. Mi ne možemo promijeniti svoju osobnost, ne

možemo izmijeniti prošlost, niti izbrisati zapis o učinjenim dobru ili zlu. Dan za danom, djela koja činimo u tijelu bilježe se u nebu, i na sudu će knjige otkriti naše zle puteve, osim ako kroz iskreno pokajanje i duboku reformaciju naši grijesi ne budu uklonjeni krvlju pomirenja. Svakom čovjeku bit će suđeno po njegovim djelima. Neka svatko razmišlja o karakteru svojih djela, pokaje se i Kristovom silom postane preobražen.

U ovim opasnim vremenima, kada je u svijetu popularno obličje pobožnosti, a ispovijedanje kršćanstva pomodarstvo, samo će nekolicina razmišljati o životnom putu samoodricanja i nošenju križa. „Stražite i molite se“ nalog je Onoga koji je prošao kroz iskušenja radi nas. Krist poznaje opasnosti u kojima se nalazimo, jer se borio protiv našeg moćnog neprijatelja. On zna da naš suparnik stoji na putu svima onima koji teže činiti dobro.

Haljine karaktera moramo prati iz dana u dan, da bismo se na kraju mogli naći bez mane, ljage ili takvoga čega, bez krivice pred Onim s kojim ćemo se morati suočiti. Svatko se mora očistiti kao što je i On čist, i to djelo je individualno. Trebamo ispitati svoje pobude i svoja djela u svjetlosti Božjeg svetog zakona. Uvijek se trebamo pitati: „Je li ovo Gospodnji put?“ ... Anđeli Božji promatraju razvoj našeg karaktera; oni mjere našu moralnu vrijednost; neka se u velikom Božjem danu pokaže da nismo izmjereni na mjerilima i nađeni laki.“¹⁰

„Ako se Zajednica, koja je sad prožeta vlastitim otpadničtvom, ne pokaje i ne obrati, ona će jesti plodove svojih postupaka dok se ne zgrozi na samu sebe. Kad se bude opirala zlu i kad bude izabrala dobro, kad bude tražila Boga u potpunoj poniznosti i kad bude odgovorila svom visokom pozivu u Kristu, stojeći na temelju vječne istine i držeći se vjerom dostignuća koja su pripremljena za nju – tada će se iscijeliti. Ona će se pojaviti u

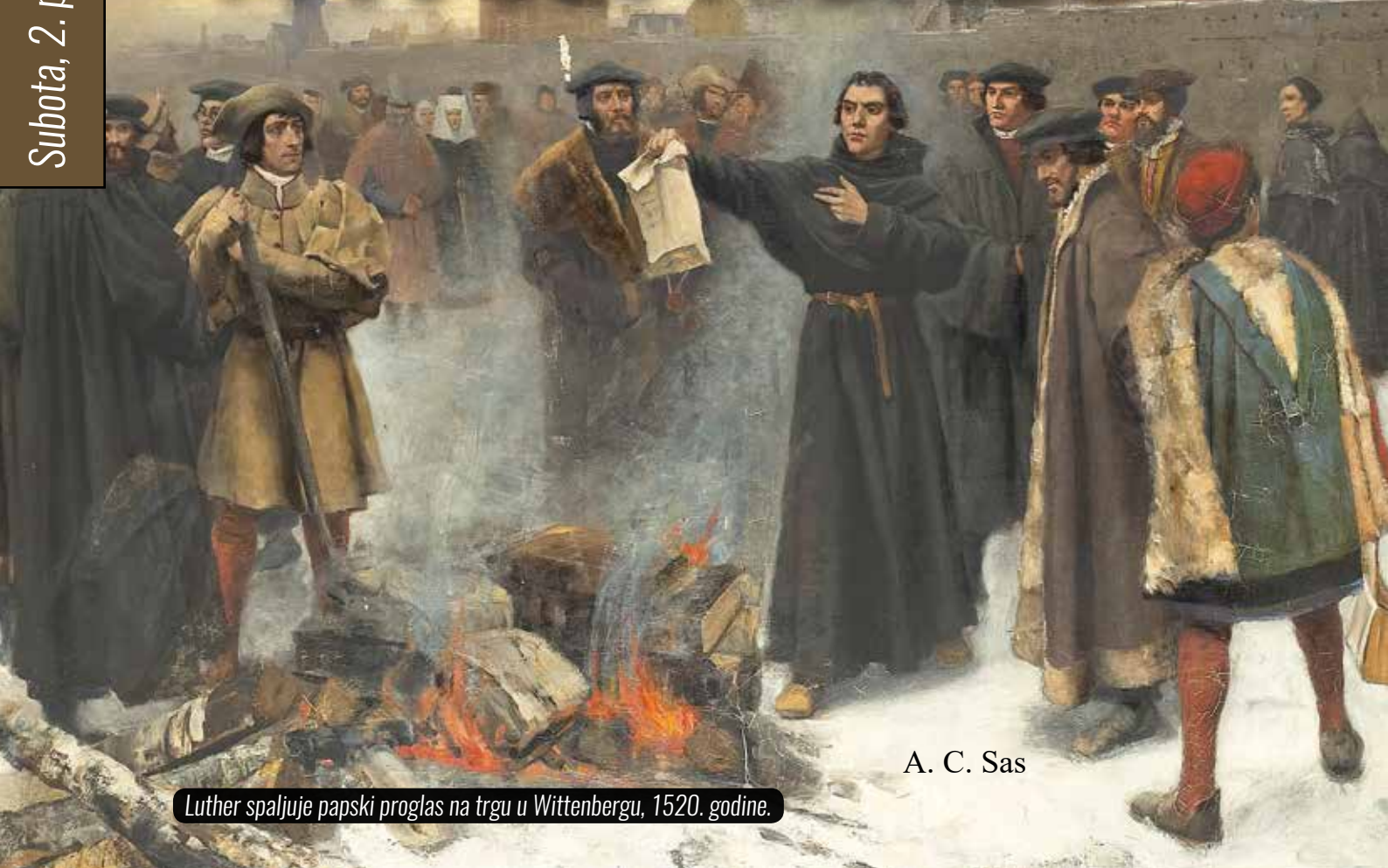
svojoj Bogom danoj jednostavnosti i čistoći, odvojena od zemaljskih zapleta, pokazujući da ju je istina zaista izbavila. Tada će njeni članovi zaista biti izabrani od Boga, Njegovi predstavnici.

Došlo je vrijeme da se izvrši potpuna reformacija. Kad ta reformacija počne, duh molitve će pokretati svakog vjernika i duh nesloge i sukoba bit će istjeran iz Zajednice. Oni koji nisu živjeli u kršćanskim bratskim odnosima približit će se jedni drugima. Jedan član koji pravilno postupa privući će druge da se ujedine s njim, zalažući se za otkrivenje Svetog Duha. Neće biti nikakve pometnje, jer će svi biti u skladu sa Svetim Duhom. Srušit će se prepreke koje su odvajale vjernike jedne od drugih i sluge Božje će govoriti jednako. Gospod će surađivati sa svojim slugama. Svi će se jednodušno moliti onom molitvom koju je Krist naučio svoje učenike: „Neka dođe kraljevstvo Tvoje; Neka bude volja Tvoja, kako na nebu tako i na zemlji“ (Matej 6:10).“¹¹

Literatura

- 1 *The Signs of the Times*, October 25, 1883.
- 2 *Sermons and Talks* 1, 22.
- 3 *The Signs of the Times*, February 19, 1894.
- 4 *The Signs of the Times*, September 20, 1883.
- 5 *Velika borba*, 170, 171.
- 6 *Velika borba*, 481.
- 7 *Faith and Works*, 97.
- 8 *The Review and Herald*, March 25, 1902.
- 9 *The Review and Herald*, March 25, 1902.
- 10 *The Signs of the Times*, May 25, 1891.
- 11 *Svjedočanstvo za zajednicu*, sv. 8, 268, 269.

Glas u WITTENBERGU

A. C. Sas

Luther spaljuje papški proglas na trgu u Wittenbergu, 1520. godine.

Pravi Božji svjedok

„Vi ste Moji svjedoci, veli Gospod, i sluga Moj koga izabrah, da biste znali i vjerovali Mi i razumjeli da sam Ja; prije Mene nije bilo Boga niti će poslije Mene biti“ (Izaija 43:10).

U svim vremenima ovozemaljske povijesti Bog je imao vjerne glasnike kao svjedoke koji su prikazivali Njegov karakter. Oni su trebali objavljivati istinu iznesenu u Njegovoj Riječi – Svetom Pismu. Oni su podizali svoj glas protiv prevladavajućih zala pozivajući bezbožnike da se vrate Bogu. Plan spasenja se morao otkriti svim ljudima. Gospod nikada nije dozvolio da istina bude uklonjena

ili potpuno zaboravljena. Čak i u razdoblju najvećeg nepoznavanja Božje volje, On je podigao vjerne glasnike da narodu objave vijest spasenja. Tako je bilo i u mračnom dobu, kada većina onih koji su sebe nazivali kršćanima zapravo nije ni poznavala istine Božje Riječi.

U 16.stoljeću, tijekom mračnog doba, Bog je izabrao vjerne svjedoke da razagnaju tamu i neznanje koji su tada vladali. Jedan od najistaknutijih svjedoka je bio Martin Luther.

„Martin Luther je stajao na čelu onih koji su bili pozvani da izvedu crkvu iz tame papstva u svjetlost čiste vjere. Revan, oduševljen, pobožan, bojeći se samo Boga,

priznajući kao temelj vjere samo Sveto Pismo, Luther je došao u vrijeme određeno od Boga da reformira crkvu i rasvijetli svijet.“¹

Martin Luther bio je rukopoložen za svećenika 1508. godine. Prvi put je posjetio Rim 1512. godine. Kada je ugledao grad na sedam brežuljaka, uskliknuo je: „Pozdravljam te, sveti Rime!“ Međutim, kada je stigao u grad, njegovo razočaranje bilo je veliko.

„Ušao je (Luther) u grad, posjećivao je crkve, slušao čudnovate priče koje su ponavljali svećenici i redovnici i obavljao je sve propisane obrede. Svugdje su njegove oči sretale prizore koji su ga ispunjavali čuđenjem i užasom.

Vidio je da bezakonje vlada u svim redovima svećenstva. Slušao je nepristojne šale viših svećenika i zgražavao se na njihovu strašnu bezbožnost koju su pokazivali čak za vrijeme mise. Kad se umiješao među svećenike i građane, sretao je svuda rasipnost i razvrat. Ma gdje god da se okrenuo, svuda je nailazio na bezbožnost umjesto na svetost.⁴²

„Jedan novi papin proglas obećao je oprostjenje svima onima koji bi se na koljenima popeli na vrh ‘Pilatovih stepenica’... Luther se jednoga dana (1512. godine) pobožno penjao uz te stepenice, kada je iznenada čuo jedan glas sličan grmljavini, koji mu je rekao: ‘Pravednik će od vjere živ biti’ (Rimljanima 1:17). Skočio je na noge i udaljio se s toga mjesta postidjen i preneražen. Te Riječi nisu nikada izgubile utjecaj na njegovu dušu. Od toga trenutka je razumio jasnije nego ikada prije kolika je zabluda ako se čovjek uzda u ljudska djela da bi dobio spasenje i uvidio je potrebu nepokolebljive vjere u Kristove zasluge.”⁴³

Luther naučava u Wittenbergu

Nakon povratka iz Rima, godine 1512, Luther je od Sveučilišta u Wittenbergu dobio diplomu doktora teologije, a također i zaduženje da predaje na sveučilištu. U to vrijeme on počinje dovoditi u pitanje neka učenja rimokatoličke crkve i mijenja svoje razumijevanje pokore, pravednosti, opravdanja i spasenja.

U Wittenbergu „se (Luther) posvetio proučavanju Svetog Pisma na izvornim jezicima. Počeo je držati predavanja o Bibliji i oduševljenim slušateljima je tumačio Psalme, evanđelja i poslanice. Staupitz, njegov prijatelj i voditelj samostana, savjetovao ga je da stupi na propovjedaonicu i da propovijeda Božju Riječ. Luther je oklijevao, smatrajući se nedostojnim da propovijeda Božju Riječ u Kristovo ime. Tek nakon dužeg opiranja popustio je molbama svog prijatelja i pristao na to. On je već bio vješt u poznavanju Pisma, i Božja milost

počivala je na njemu. Njegova rječitost je oduševljavala slušatelje; jasnoća i moć kojom je iznosio istinu uvjeravala je njihov razum, a njegova pobožnost osvojila je njihova srca.”⁴⁴

„Luther je vidio kako je opasno uzvisivati ljudske teorije iznad Božje Riječi. Neustrašivo je napao vješto branjenu nevjernost učenih i usprotivio se filozofiji i teologiji koje su tako dugo imale prevladavajući utjecaj na narod. Takva proučavanja je proglasio ne samo kao beskorisna nego čak i štetna, i trudio se skrenuti misli svojih slušatelja s lažnih zaključaka filozofa i teologa i uputiti ih na vječne istine, koje iznose proroci i apostoli.

„Dragocjena je bila vijest koju je on donosio žednim dušama. Nikada ranije nije takav nauk dopro do njihovih ušiju. Radosna vijest o Spasiteljevoj ljubavi i sigurnost oprostjenja i mira kroz Njegovu prolivenu krv obradovali su njihova srca i probudili u njima besmrtnu nadu. U Wittenbergu se zapalila svjetlost, čiji su zraci doprli do najudaljenijih krajeva zemlje, i čiji će se sjaj povećavati do svršetka svijeta.”⁴⁵

Nauk o oprostajnicama

Jedna od najvećih borbi koju je Luther vodio bila je ona protiv nauka o oprostajnicama – pomoću kojih je crkva nudila otklanjanje kazne i potpun oprostaj za prošle, sadašnje, pa čak i grijeh učinjene u budućnosti. Godine 1517.

Luther se ražestio kada je vidio da je čak i njegova zajednica počela s uvođenjem oprostajnica, kupljenih u obližnjem gradu od Johana Tetzela, redovnika dominikanskog reda. Tetzela je prodavao papir na kojem su bile napisane doktrine oprostajnica, kako bi prikupio prilog za izgradnju bazilike Sv. Petra. Što je bio sadržaj tog dokumenta? Čitamo o tome:

„Kad je Tetzela ulazio u neki grad, pred njime je išao glasnik koji je govorio: ‘Milost Božja i svetoga oca je pred vašim vratima’... Bestidna trgovina

uvukla se u crkvu, a Tetzela je sa propovjedaonice uzvisivao prodavanje oprostajnica kao najskupocjeniji Božji dar. Govorio je da će im se na osnovu njegovih potvrda o kupljenom oprostjenju oprostiti svi grijesi, bilo da su ih učinili ranije ili će ih tek učiniti, i da ‘ni pokajanje nije neophodno potrebno’. Štoviše, uvjeravao je slušatelje da oprostajnice imaju moć ne samo spasiti žive nego i mrtve; i da u istom trenutku kada na dnu njegovog sandučića zazveči novac, duša u čiju korist je novac dan izlazi iz čistilišta i odlazi u nebo.”⁴⁶

„Budući je Tetzela i dalje nastavio sa svojom trgovinom i bezbožnim tvrdnjama, Luther je odlučio najenergičnije protestirati protiv ovih drskih zloupotreba. Uskoro mu se za to pružila prilika. Dvorska crkva u Wittenbergu imala je mnogo relikvija, koje su u određenim svečanim danima bile izložene pred narod, i svi koji bi tada posjetili crkvu i ispovjedili se dobivali su potpuno oprostjenje grijeha. Zbog toga je narod tih dana u velikom mnoštvu posjećivao crkvu. Približavao se jedan od najvećih praznika, praznik Svih svetih (1. studenog 1517. godine). Uoči tog praznika Luther je, pridruživši se onima koji su bili na putu za crkvu, zakucao na crkvena vrata listu koja je sadržavala devedeset i pet točaka protiv nauka o oprostjenju. Izjavio je da je spreman idućeg dana braniti na fakultetu ove teze protiv svih koji budu tvrdili da je njihova dužnost da ih napadnu.”⁴⁷

Ovdje iznosimo neke točke sadržane u Lutherovih 95 teza:

„6. Papa ne može oprostiti krivicu nego samo proglasiti i potvrditi da je Bog oprostio...

„7. Bog nikada nikome ne oprašta krivicu, a da se osoba istovremeno potpuno ne ponizi pred svećenikom, Božjim predstavnikom.

„8. Propisi o pokori odnose se samo na žive, i kao što to vidimo u samim kanonima, nijedan od njih se ne odnosi na mrtve ljude...

„10. Nezanjanje je i greška svećenika da ostavlja za umiruće kanonske kazne u čistilištu...

„21. Otud su oni propovjednici oprostajnica u zabludi kada kažu da je papinim oprostajnicama čovjek razriješen i pošteđen svake kazne...

„32. Svi koji vjeruju u sigurnost svog spasenja zbog oprostajnica, bit će vječno prokleti zajedno s njihovim učenicima.

„33. Moramo se posebno čuvati onih koji kažu da su papske oprostajnice neprocjenjiv Božji dar kojim se čovjek izmiruje s Bogom...

„36. Kršćanin pak, koji se stvarno kaje, ima pravo na sveopći oprost grijeha i to bez oprostajnica...

„52. Uzaludno je oslanjati se na spasenje putem oprostajnica, čak kad bi povjerenik ili sam papa založili svoju dušu zajedno s njihovom...

„76. Suprotno tome, potvrđujemo da papine oprostajnice nisu dovoljne da uklone i najmanji od oprostivih grijeha, barem što se tiče njihove krivice...

„79. Bogohulno je reći da je križ podignut pokretima papinih ruku iste vrijednosti kao Kristov križ.

„80. Biskupi, svećenici i teolozi koji odobravaju ovakvo propovijedanje narodu, za to će morati odgovarati.

„86. Opet: 'Budući da je papino bogatstvo veće od blaga najvećeg kneza našeg vremena, zašto on radije ne izgradi Baziliku Sv. Petra svojim vlastitim novcem umjesto onim od siromašnih vjernika?' ...

„92. Dolje, dakle, s prorocima koji kažu Kristovom narodu: 'Mir, mir!' kada mira nema.⁸

Daljnje objavljivanje istine

Uz to što je napisao ovih 95 teza ili prijedloga, Martin Luther je također bio uključen i u objavljivanje materijala o opravdanju, praštanju grijeha kroz Isusa Krista i drugim važnim aspektima evanđelja. Ove teze i njegove publikacije imale su moćan utjecaj na narod. Čitamo o tome:

„Njegove teze privukle su sveopću pažnju. Narod ih je čitao i o njima raspravljao po cijelom kraju. Nastalo je veliko uzbuđenje na sveučilištu i u cijelom gradu. Ove teze su pokazale da pravo opraštanja grijeha i oslobođenje od kazni nije dano nijednom čovjeku, pa čak ni papi. Prodavanje oprostajnica je samo jedna komedija, sredstvo da se

izmami novac od naroda, da se iskoristi njegova lakovjernost – sotonsko lukavstvo koje ima za cilj upropastiti duše onih koji budu povjerovali njegovim lažnim obećanjima. Luther je pokazao i to da je Kristovo evanđelje najskupocjenije blago crkve, i da se Božja milost, otkrivena u njemu, daje besplatno svakome koji je traži s pokajanjem i vjerom.“⁹

Luther pred državnim saborom

Kao posljedica njegovih riječi u Wittenbergu, započelo je veliko djelo reformacije. Papa i njegovi podanici pokušavali su uništiti istine koje je Luther objavio. On se morao suočiti sa saborom u Wormsu, gdje je bio ispitivan, ali ipak je bio spreman dati odgovor:

„S čvrstim pouzdanjem u Boga, Luther se pripremao za borbu koja ga je čekala. Stvorio je plan za svoj odgovor, provjerio je neka mjesta iz svojih spisa i potražio je u Bibliji odgovarajuće dokaze za potkrepljenje svojih tvrdnji. Tada, stavivši lijevu ruku na svetu Knjigu, koja je bila otvorena pred njim i podigavši desnicu k nebu obećao je da će 'ostati vjeran evanđelju i slobodno ispovijedati svoju vjeru, pa makar je morao zapečatiti i svojom krvlju.'

Martin Luther na saboru u Wormsu.

„Kada se ponovo pojavio pred državnim saborom, njegovo lice nije odavalo ni traga straha ili zbunjenosti. Miran i spokojan, uzvišene hrabrosti i plemenitosti, stajao je kao Božji svjedok pred velikanima ove zemlje. Carski službenik zatražio je da čuje njegovu odluku je li spreman odreći se svoga učenja. Luther je odgovorio skromno i ponizno, bez žestine i uzbuđenja. Njegovo držanje bilo je pristojno i smjerno, ali ipak je pokazivao čvrsto pouzdanje i radost, što je iznenadilo sabor.“¹⁰

Kada mu je naređeno da kratko i jasno odgovori na pitanje bi li se odrekao svojih vjerovanja, njegov odgovor je bio:

„Ne mogu podčiniti svoju vjeru ni papi ni saboru, jer je jasno kao dan da su oni često padali u zablude i jedni drugima proturječili. Ako me dakle ne uvjere dokazima iz Svetog Pisma i jasnim razlozima, ako me ne osvjedoče istim mjestima koja sam citirao, i ako na taj način ne podčine moju savjest Božjoj Riječi, ja se ne mogu i ne želim ničega odreći, jer je opasno za kršćanina da govori protiv svoje savjesti. Ovdje stojim, ne mogu drukčije, neka mi Bog pomogne. Amen!“¹¹

Protestanti

Martin Luther nije bio usamljen u osuđivanju nauka o oprostajnicama i obrani istine. Njemački knezovi i mnogi protestanti ujedinili su se s njim protiv doktrine o oprostajnicama. Oni su javno posvjedočili za istinu koju je iznio Luther, i njihovo svjedočanstvo doprlo je do drugih zemalja i stoljeća.

Sastavljena je stoga i iznesena pred sabor svečana deklaracija:

„Mi protestiramo ovim pismom pred Bogom, našim jedinim Stvoriteljem, Braniteljem, Otkupiteljem i Spasiteljem, koji će nam jednom suditi, i izjavljujemo pred svim ljudima i stvorenjima da mi i naše pristalice ni na kakav način ne pristajemo na predloženi

dekret u točkama koje su protiv Boga, Njegove svete Riječi, naše čiste savjesti i spasenja naših duša.“¹²

„Jedno od najplemenitijih svjedočanstava, koje je ikada objavljeno u prilog reformacije, bio je Protest kršćanskih knezova Njemačke iznesen na državnom saboru u Speyeru 1529. godine. Hrabrost, vjera i odlučnost ovih Božjih ljudi donijele su kasnijim vjekovima slobodu misli i savjesti. Njihov Protest dao je pripadnicima reformirane crkve naziv ‘protestanti’. Načela izražena u njemu bila su srž protestantizma.“¹³

Zavjet protestanata glasi:

„Stoga smo odlučili, Božjom milošću, sačuvati čisto propovijedanje Njegove Riječi, onakvu kakva se nalazi u biblijskim knjigama Starog i Novog Zavjeta, ne dodajući ništa što bi bilo protiv nje. Ova Riječ je jedina istina. Ona je pouzdano pravilo doktrine života. Ona ne može pogriješiti niti prevariti. Tko gradi na njenom temelju, održat će se protiv svih sila pakla; sve ljudske taštine koje se protive Božjoj Riječi, neće se održati pred Božjim licem.“¹⁴

Napredak reformacije

Danas protestantizam nije isti kao što je bio u 16. stoljeću. Većina današnjih protestantskih crkava odvratila se od biblijskih istina. Mnogi danas ne prihvaćaju Stari Zavjet kao važeći, osobito Deset zapovijedi, tvrdeći da je ovaj moralni zakon dan samo Židovima. Također, oni ne drže Riječ Božju kao jedini izvor istine. Oni su prihvatili i prilagodili se tradicijama i izmišljotinama koje su se uvukle u kršćansku crkvu. Ovo su naslijedili iz poganstva. Duhovni Babilon, majka pometnji, napila je sve svoje kćeri vinom zabluda. Dvije glavne doktrine – izvori zabluda – jesu učenja o svetosti nedjelje i besmrtnosti duše.

Iako Martin Luther nije razumio kompletnu biblijsku istinu – jer je i dalje vjerovao u neke tradicije

(poput postojanja čistilišta, kao što se vidi iz njegovih 95 teza) – on je ispravno shvaćao da oprostaj grijeha dolazi samo kroz Isusa Krista i da je ponuđen svima koji Ga prihvate kao osobnog Spasitelja.

Glas koji je govorio u Wittenbergu i obranio djelo reformacije treba nastaviti odzvanjati sve do kraja vremena. Duh Proroštva to jasno govori kroz sljedeće riječi:

„Reformacija se nije završila s Lutherom, kako to neki misle. Ona se mora nastavljati do svršetka povijesti svijeta. Lutherovo djelo sastojalo se u tome da obasja druge svjetlošću kojom je Bog obasjao njegovu stazu; ipak, on nije primio svu svjetlost koja je trebala biti otkrivena svijetu. Od onog vremena do danas uvijek je nova svjetlost obasjavala stranice Svetog Pisma, i uvijek su se otkrivale nove istine.“¹⁵

Trebamo biti vrlo zahvalni Bogu za svjetlost istine koja se iznova otkriva na našem putu. Danas imamo istine koje u prošlosti nisu bile poznate. Udružene, ove doktrine čine sadašnju istinu, istinu za naše vrijeme. Ostanimo vjerni onom dijelu istine koji nam je već poznat, a Gospod će nam dodavati sve više svjetlosti, sve dok ne postanemo savršeni u poslušnosti istini.

„A put je pravednički kao vidjelo, koje se sve više svijetli dok ne bude pravi dan“ (Izreke 4:18).

Literatura:

- 1 Velika borba, str. 100.
- 2 Velika borba, str. 104.
- 3 Velika borba, str. 104, 105.
- 4 Velika borba, str. 103, 104.
- 5 Velika borba, str. 105.
- 6 Velika borba, str. 106, 107.
- 7 Velika borba, str. 109.
- 8 Concordia Theological Seminary (the 95 theses).
- 9 Velika borba, str. 109.
- 10 Velika borba, str. 132, 133.
- 11 Velika borba, str. 134.
- 12 Velika borba, str. 169.
- 13 Velika borba, str. 164.
- 14 Velika borba, str. 169.
- 15 Velika borba, str. 124.

Sola Gratia SAMO MILOST

Sastavljeno iz Biblije i Duha Proroštva uz komentare urednika Glasnika Reformacije GK

U dobrim vremenima

U iskustvu većine ljudi postoje sretna i tužna vremena. Sretna vremena obično dolaze kada s uspjehom uživamo u plodovima svog truda – jer „kad svaki čovjek jede i pije i uživa dobra od svakog truda svog, to je dar Božji“ (Propovjednik 3:13). Gospod nam, svakako, dopušta da uživamo u plodovima teškog rada dovoljno često i većina će se složiti da je to definitivno vrijedno truda. Tada smo sretni.

U takvim smo vremenima također skloni samopouzdanju. Naučili smo neke stvari koje ranije nismo znali. Ostvarili smo ciljeve koji su ranije bili samo snovi. Osjećamo se snažni i budućnost djeluje svijetla.

Međutim, u takvim trenucima uvijek su prisutni potencijalni problemi. Upravo tada kad se

osjećamo najsigurniji, naginjemo tome da zaboravimo nešto vrlo važno: „Ovako veli Gospod: mudri da se ne hvali mudrošću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim. Nego tko se hvali, neka se hvali tim što razumije i poznaje mene da sam ja Gospod koji činim milost i sud i pravdu na zemlji, jer mi je to milo, govori Gospod“ (Jeremija 9:23,24). (Vidi također i Ponovljeni zakon 8:11-18).

U lošim vremenima

U dobrim vremenima je lako zaboraviti da je Bog Onaj koji zaslužuje slavu. Ali u teškim vremenima, kada se sjenke nevolja nadviju nad našom stazom, lakše je preispitati srce i sjetiti se nečega.

Čega? Naše neizrecive potrebe za Njegovom milošću.

Što je milost? To je Božja naklonost koju mi ne zaslužujemo.

Mi zaista nemamo prava na Njegovu naklonost jer smo puni grijeha.

„Što dakle? Jesmo li bolji od njih? Nipošto! Jer gore dokazamo da su i Hebreji i Grci svi pod grijehom, kao što stoji napisano: nijednog nema pravednog; nijednog nema razumnog, i nijednog koji traži Boga; svi se ukloniše i zajedno nevaljali postaaše; nema ga koji čini dobro, nema ni jednog.“ (Rimljanima 3:9-12).

Milost za Martina Luthera

Tijekom ovog molitvenog tjedna, obilježavamo 500 godina od reformacije, čiji je predvodnik bio Martin Luther. Pogledajmo što je ovaj znameniti reformator shvatio o Božjoj veličanstvenoj milosti za pale grešnike – i našoj ozbiljnoj potrebi za Spasiteljem:

„Tada je Luther odlučno započeo svoje djelo kao borac za istinu. Njegov glas odjekivao je

s propovjedaonice kao ozbiljna i svečana opomena. Prikazivao je narodu odvratnost grijeha i učio ga da je čovjeku nemoguće svojim djelima umanjiti svoju krivicu ili izbjeći kaznu. Samo pokajanjem i vjerom u Krista se čovjek može spasiti. Milost Božja ne može se kupiti; ona je besplatan dar. Savjetovao je narod da ne kupuje oprostajnice, nego da vjerom gleda na raspetog Otkupitelja. Pričao im je svoje bolno iskustvo, kako je uzalud pokušavao sebi osigurati spasenje ponižavanjem i djelima pokajanja i uvjeravao je svoje slušatelje da je našao mir i radost tek onda kada je otklonio svoj pogled od sebe i povjerovao u Krista.¹

Za Martina Luthera Isus Krist je zaista bio Spasitelj i Prijatelj kakav se ne može naći među smrtnicima.

„Iz tajnog mjesta molitve došla je sila koja je u doba velike reformacije potresla svijet. Tamo, u svetom pouzdanju, stale su Božje sluge na stijenu Njegovih obećanja. Za vrijeme borbe u Augsburgu, Luther nije propustio svaki dan posvetiti tri sata molitvi, i to u vrijeme koje je najpogodnije za učenje. U tajnosti svoje sobe, izlijevao je svoju dušu pred Bogom, riječima punim povjerenja i nade, kao kad čovjek razgovara sa svojim prijateljem. 'Ja znam da si Ti naš Otac i Bog', govorio je reformator, 'i da ćeš Ti rasuti gonitelje Tvoje djece, jer si Ti zajedno s nama u opasnosti. Ovo je Tvoje djelo, i mi smo ga započeli jer je to bila Tvoja volja. Obrani nas, dakle, o Oče!'

„Melancthonu, potištenom od tereta briga i straha, pisao je: 'Milost i mir u Kristu! – u Kristu, velim, ne u svijetu. Amen. Mrzim strašnom mržnjom ove teške brige koje te izjedaju. Ako je djelo nepravedno, ostavimo ga; a ako je pravedno, zašto sumnjati u obećanja Onoga koji nam nalaže da mirno spavamo? Krist se neće odreći djela pravde i istine. On živi i vlada; čega još da se bojimo?'

„Bog je čuo vapaje svojih slugu. On je dao knezovima i propovjednicima silu i hrabrost da

obrane istinu protiv kneza tame ovog svijeta.“²

Lutherova ponovna spoznaja Božje zadivljujuće osobine milosti, otkrivene u Bibliji, bila je osvježavajuća suprotnost represivnim ljudskim učenjima toliko rasprostranjenim u mračnom dobu.

„Gospod je vidio naše palo stanje; vidio je našu potrebu za milošću i, budući da je ljubio naše duše, dao nam je milost i mir. Milost znači naklonost prema onome koji je ne zaslužuje, onome koji je izgubljen. Činjenica da smo grešnici ne odvaja nas od Božje milosti i ljubavi, ali čini apsolutno nužnim izražavanje Njegove ljubavi prema nama kako bismo mogli biti spašeni.“³

„Krist nas je ljubio ne zato što smo mi već ljubili Njega; nego 'dok još bijasmo grešnici umre za nas' (Rimljanima 5:8). Krist ne postupa s nama po našim zaslugama. Iako naši grijesi zaslužuju osudu, On nas ipak ne osuđuje. Godinu za godinom On je podnosio naše slabosti, neznanja, nezahvalnosti i nastranosti. I pored našeg zastranjivanja, okorjelosti srca i zanemarivanja Njegove svete Riječi, ipak Njegova ruka još uvijek ostaje ispružena.

„Milost je jedna od Božjih osobina, koju On ljudima ukazuje iako je oni ne zaslužuju. Mi je nismo tražili, ali smo zahvaljujući upravo njoj mi pronađeni. Bog s radošću izlijeva na nas svoju milost, ne kao da smo ju zaslužili, već upravo zato što smo sasvim nedostojni. Jedini razlog na koji se možemo pozvati kad tražimo Njegovu milost je naša velika potreba.

„Naš nebeski Otac uvijek pruža ruke svoje u Kristu Isusu, i poziva grešnike i one koji su pali. On sve prima. Svakom želi dobrodošlicu. Praštajući i najvećem grešniku, Njegovo ime se slavi i uzvisuje. On otima plijen silnome, oslobađa zarobljene, slama okove i istrže žrtvu kao ugarak iz plamena. Zlatni lanac svoje milosti Bog spušta do najvećih dubina ljudske bijede, i

uzdiže uniženu i grijehom uprljanu dušu.

„Svako ljudsko biće predstavlja predmet ljubavi i zanimanja za Onoga koji je svoj život dao zato da bi ljude vratio Bogu. Za grešnike i bespomoćne duše koje su u opasnosti da ih Sotona uhvati u svoje lukavo postavljene zamke i uništi, Krist se tako brine kao pastir za svoje stado.“⁴

Farizejski sindrom

„Dva čovjeka uzadoše u Hram pomoliti se: jedan farizej, a drugi carinik. Farizej stade te je ovako molio u sebi: 'Bože, zahvaljujem ti što nisam kao ostali ljudi: grabežljivci, nepravednici, preljubnici ili kao i taj carinik. Postim dvaput tjedno, dajem desetinu od svega što steknem.' A carinik, stojeći izdaleka, ne htijaše ni oči k nebu podignuti, nego se udaraše u prsa govoreći: 'Bože, milosrdan budi meni grješniku!' Kažem vam, ovaj siđe opravdan kući svojoj, a ne onaj! Jer svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen, a koji se ponizuje, bit će uzvišen." (Luka 18:10-14).

Poput religioznog farizeja i nama je lako zaboraviti da smo spašeni milošću, osobito ako smo mnogo godina u istini. Mnogima od nas poznate su Kristove riječi, „jer je mnogo zvanih, a malo izbranih“ (Matej 20:16) i prirodno volimo pretpostaviti da ćemo baš mi biti među izabranima. Ipak, ne razmatramo uvijek cijeli biblijski odlomak u kontekstu. Jedan primjer ove Kristove izjave zaključuje parabolom o radnicima pozvanim da rade u vinogradu iz evanđelja po Mateju 20:1-16. Onima koji su došli rano ujutro obećan je novčić – a raznim grupama pozvanim tijekom dana, čak i onima koji su počeli s radom u jedanaesti sat – obećano je ono što je pošteno. Međutim, kada su svi primili po novčić, oni koji su najduže i najteže radili bili su ogorčeni na one koji su stigli u posljednji trenutak. Isus ih je ipak ukorio zbog takvog stava!

Jesmo li i mi takvi? Mi učimo

određene točke istine, revnujemo za Gospoda, krstimo se, godinama dolazimo u crkvu, razvijamo karakter, činimo dobra djela, sudjelujemo u crkvenoj službi i imamo mnogo prijatelja. Zar nemamo veća prava od početnika koji je tek prihvatio istinu? Kakva prava? Tako su razmišljali oni radnici koji su počeli s radom rano ujutro. Ali, zaslužujemo li zaista bolji tretman od onoga što nam je obećano? Ne, mi zapravo zaslužujemo smrtnu kaznu. Samo Božjom milošću možemo biti spašeni.

Kada Sveti Duh bude izliven na nas u većoj mjeri, „pokarat će svijet za grijeh, i za pravdu, i za sud“ (Ivan 16:8).

Sveti Duh nas osvjedochava o grijehu. Počinjemo osjećati krivnju zbog stvari koje smo ranije smatrali za savršeno dobre.

Sveti Duh osvjedochava o pravdi. Kad nas uvjeri da griješimo on potiče i na akciju, i mi se

počinjemo popravljati. Tada nas Sveti Duh ohrabruje da smo na dobrom putu.

Sveti Duh osvjedochava o sudu. Sve što mislimo i činimo doći će na sud Sveznajućeg svetog Promatrača.

Uz prisutnost Svetog Duha, rodit ćemo rodove dostojne pokajanja pomoću nadahnuća i sile Božje milosti, jer jedino tako možemo biti spašeni za vječnost. „I od punine Njegove mi svi uzemo blagodat za milost“ (Ivan 1:16).

Žetva blagoslova milosti

„U svojoj božanskoj mudrosti i nezasluženoj milosti, Bog je odredio da dobra djela budu nagrađena. On nas prihvaća zahvaljujući jedino Kristovim zaslugama; a djela milosti, ljubavi i milosrđa koja mi činimo predstavljaju samo plodove vjere i postaju za nas blagoslov; jer ljudi trebaju primiti nagradu po djelima svojim. Miomiris Kristovih zasluga čini naša djela Bogu ugodnima i to nas osposobljava

da činimo djela za koja će nas On nagraditi. U samim našim djelima nema nikakvih zasluga. I kad učinimo sve što je u našoj moći, trebamo se ubrojiti u beskorisne (uzaludne) sluge. Mi ne zaslužujemo nikakvu zahvalnost od Boga. Učinili smo samo ono što smo bili dužni učiniti i naša djela nisu izvršena snagom naše grešne prirode.

„Gospod nam nalaže da se približimo Njemu i On će se približiti nama; i približavajući se Njemu mi primamo milost pomoću koje činimo djela koja će On moći nagraditi. Nagrada, slava neba, darovana pobjednicima, bit će razmjerna tome u kojoj mjeri smo prikazali Kristov karakter svijetu.“⁵

Naša ozbiljna potreba za milošću

„Da nismo pali u grijeh nikada ne bismo shvatili značenje te divne riječi ‘milost’. Bog voli i anđele koji Mu ne prestaju služiti i izvršavati svaki Njegov nalog, ali njima nije potrebno ukazivati milost. Ta nebeska bića ne znaju ništa o milosti, njima milost nikada nije bila potrebna, jer nikada nisu pogriješili. Milost je Božja osobina koju On nezasluženo ukazuje ljudskim bićima. Mi je nismo tražili, već Bog zahvaljujući upravo svojoj velikoj milosti traži nas. Bog rado ukazuje svoju milost svakome od nas ako osjetimo potrebu za njom, ne zato što smo toga dostojni, nego upravo zato što smo potpuno nedostojni. Naša potreba predstavlja kvalifikaciju koja nam garantira da ćemo zaista primiti ovaj dar.

„Ali Božja milost ni u kom slučaju ne stavlja van snage zahtjeve Njegovog zakona, niti pak zauzima njegovo mjesto. ‘Gospodu se poradi njegove pravednosti svidjelo da Zakon učini velikim i slavnim.’ (Izaija 42:21). Njegov zakon je istina...

„Božja milost i zakon Njegovog carstva u savršenom su skladu i idu ruku pod ruku. Svojom milošću On nam omogućuje da Mu se približimo u vjeri. Prihvaćajući Njegovu milost i dozvoljavajući joj da djeluje u našem životu, mi potvrđujemo punovažnost Njegovog

zakona, uzdižemo zakon i činimo ga slavnim sprovodeći njegova životvorna načela; pokazujući od svega srca čistu poslušnost prema Božjem zakonu mi o sili otkupljenja svjedočimo pred nebeskim svemirom i pred otpalim svijetom koji je taj zakon obezvrijedio.

„Ne po djelima koja mi u pravednosti učinismo, nego po svojemu milosrđu — kupelji ponovnog rođenja i obnove po Duhu Svetome, kojega izobilno izli na nas po Isusu Kristu, Spasitelju našem,” (Titu 3:5,6). Neka nitko ne pokušava nositi svoje grijeh; za njih je našao otkup i nosio ih sam Isus. Jedinorođeni Božji Sin svojevoljno se pokorio zahtjevima prekršenog Božjeg zakona. On je bio ranjen i patio je za nas. On, jedno s Ocem, bio je u stanju da u potpunosti ponese kaznu za našu neposlušnost. Povezujući svoje božanstvo s našom ljudskom prirodom, Krist je uzdigao ljudski rod. Njegovo božanstvo se u ime ljudskog roda drži prijestolja Beskonačnoga. Kao naš Zamjenik, On je uzeo naše grijeh na sebe i sada za nas posreduje pred Ocem...

„Nemoguće je da se sami spasimo. Samo snagom krvi Isusa Krista možemo biti spašeni. On je na križu Golgote umro radi nas i mi možemo biti potpuni u Njemu; jer je Njegova žrtva dovoljna.“⁶

Nova perspektiva

„Istinsku sreću ne možemo naći dok popuštamo i udovoljavamo sebi, već dok učimo od Krista, dok nosimo Njegov jaram i breme. Oni koji se uzdaju u vlastitu mudrost i slijede svoje puteve, gundaju na svakom koraku, jer je teret koji im sebičnost nameće pretežak, taj jaram ih razdražuje. Sebičnost ne može postojati u srcu u kom boravi Krist; ako se ona gaji u srcu, istisnut će sve drugo. Ona će navesti ljude da se, umjesto izvršavanja dužnosti, povode za svojim sklonostima, da svoje ‘ja’ učine predmetom razmišljanja, i da veličaju sebe i ugađaju sebi, umjesto da teže biti blagoslov za druge. Njihove želje i zadovoljstva moraju

im biti prioritet. Čineći sve ovo oni pokazuju Sotonin duh. Svojim riječima i djelima oni prikazuju njegov karakter umjesto Kristovog karaktera.

„Sve se ovo može promijeniti; Kristova milost je dovoljna, samo kad bi oni došli k Njemu. Ako bi skinuli teret koji su sami sebi nametnuli, odrekli se svoje odanosti Sotoni, uzeli breme koji im Krist nudi i dopustili da ih On svojim jarmom veže za sebe u dobrovoljnu službu, iz njihovih srca potekle bi nada i radost.

„Isus voli iskupljenike svoje krvi i čezne da vidi kako ih obuzima mir koji im samo On može dati. On im nudi da se od Njega nauče krotkosti i poniznosti srca. Ova dragocjena milost se danas rijetko sreće...

„Ako smo postali Kristovi učenicima, mi ćemo učiti od Njega — svaki dan ćemo učiti kako pobijediti neku ružnu crtu karaktera, svaki dan ćemo odražavati Njegov primjer, i biti malo bliže Uzoru.“⁷

Božja milost za mene

„Teško je upražnjavati živu vjeru dok se nalazimo u mraku obeshrabrenosti. Međutim, upravo tada je vrijeme kad se trebamo uvježbavati u vjeri. ‘Ali’, reći će netko, ‘ja u takvim trenucima ne osjećam sklonost molitvi i vjeri.’ Zar ćeš, onda, dozvoliti Sotoni da zadobije pobjedu nad tobom samo zato što jednostavno ne osjećaš sklonost da mu se suprotstaviš? On će upravo onda kad vidi da ti je najpotrebnija božanska pomoć nastojati da te najtežim udarcima odvрати od Boga.“⁸

„Sotona će doći k tebi, govoreći: ‘Ti si grešnik’; ali, ne dozvoli mu da ti ispuní um mišlju da te je Bog odbacio zato što si grešan. Kaži mu — Da, ja sam grešnik, i upravo zbog toga potreban mi je Spasitelj. Potreban mi je oprostaj, a Krist kaže da neću propasti ukoliko dođem k Njemu. U Njegovom pismu meni čitam: ‘Ako priznajemo grijeh svoje, vjeran je i pravedan da nam oprostí grijeh naše, i očisti nas od svake nepravde’ (I Ivanova 1:9).

Kada ti Sotona kaže da si izgubljen, odgovori: Da, ali Isus je došao da potraži i nađe one koji su izgubljeni... Što je veći moj grijeh, veća je i moja potreba za Spasiteljem.

„Onog trenutka kad se vjerom uhvatiš za Božja obećanja, govoreći: ‘Ja sam izgubljena ovca koju je Isus došao spasiti, primit ćeš novi život, i dobit ćeš snagu da se odupreš kušaču. Ali vjera koja se hvata za obećanja ne dolazi kroz osjećaje. ‘Vjera biva od propovijedanja, a propovijedanje Riječju Božjom’ (Rimljanima 10:17). Ne smiješ očekivati da se dogodi neka velika promjena ili da iskusiš neke čudesne osjećaje. Jedino Božji Duh može ostaviti trajan utisak na um.

„Krist želi vidjeti svoj narod kako se suprotstavlja neprijatelju duša; ali to se može postići samo ako skrenemo pogled sa sebe na Krista. Prestanite oplakivati svoje bespomoćno stanje; vaš Spasitelj je ganut vašim osjećajem nemoći i danas vam govori: Nemoj biti obeshrabren, već prebaci svoje breme na Mene. Ja ću ga ponijeti, i učinit ću ono što je dobro za tvoju dušu. Dok gledamo na Isusa, Začetnika i Dovršitelja naše vjere, bit ćemo pokrenuti nadom i vidjet ćemo Božje spasenje; jer On može spriječiti naš pad...

„Duša koja se uzda u Isusa nikada nije ostavljena da propadne... Odgovori na pozive Božje ljubavi, i reci: Uzdat ću se u Gospoda, i utješit ću se; jer me On voli. Slavit ću Gospoda, jer je odvratio svoj gnjev od mene.“⁹

Amen!

Literatura

- 1 *Velika borba*, str. 107, 109.
- 2 *Velika borba*, str. 175.
- 3 *Odabrane poruke 1*, str. 332.
- 4 *Zdravlje i sreća*, str 137, 138.
- 5 *The Review and Herald*, January 29, 1895.
- 6 *The Review and Herald*, September 15, 1896.
- 7 *The Signs of the Times*, August 19, 1886.
- 8 *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists*, str 132.
- 9 *The Review and Herald*, September 15, 1896.

Sola fide
SAMO VJERA

D. P. Silva

Crkva u Wittenbergu, gdje je Luther prikucao svojih 95 teza.

Wittenberg, Njemačka, 31. listopada 1517. Tog dana, augustinski svećenik Martin Luther zakucao je 95 teza na vrata crkve – dovodeći u pitanje autoritet papskog sustava koji je naučavao da se oprostaj grijeha može kupiti oproštajnicama (plaćanjem crkvenoj ustanovi). Luther je iz Pavlove poslanice Rimljanima shvatio da opravdanje (mir sa Bogom, po Rimljanima 5:1)

dolazi samo kroz vjeru, a ne djelima, pokorom ili pomoću oproštajnica. Dakle, ponovnim otkrićem ove davno zaboravljene biblijske istine počela je velika reformacija XVI stoljeća. Izraz „pravednik će od vjere živ biti“ (Rimljanima 1:17) ostavio je dubok utisak na um njemačkog reformatora.

U vrijeme stvaranja, prvi čovjek stvoren je s tjelesnom i duhovnom prirodom u potpunom skladu s

Bogom. Njegov apetit i strasti bili su pod kontrolom Svetog Duha i on je uživao u zajednici s Bogom bez ikakvih prepreka ili smetnji. Uvjet vječnog života bila je savršena i stalna poslušnost Božjem svetom zakonu – moralnom zakonu - Deset zapovijedi. Načela ovog zakona bila su urezana u srcima naših praroditelja.

Budući da je bio neposlušan Bogu, Adam je postao grešnik i tako raskinuo svoj odnos s Tvorcem.

Odrekaajući se svoje snage za poslušnost Božjem zakonu, cijelo njegovo biće postalo je izopačeno. Time je izgubio sve blagoslove slatkog sklada s Tvorcem u kojem je do tada uživao. Adam je izgubio raj i osuđen je na vječnu smrt. Međutim, ovo se nije odnosilo samo na njega i njegovu ženu – cijelo čovječanstvo bilo je osuđeno na propast. „Jer svi sagriješite te su lišeni slave Božje.“ (Rimljanima 3:23). Cijeli ljudski rod postao je podložan grijehu i vječnoj smrti. „Jer je plaća za grijeh smrt“ (Rimljanima 6:23).

„Čovjekov pad je cijelo nebo ispunio tugom. Svijet koji je Bog stvorio bio je ukaljan prokletstvom grijeha i nastanjen bićima osuđenim na patnju, bijedu i smrt.“¹

„Adam i Eva, poslije učinjenog prekršaja... iskreno su molili da im se dozvoli da ostanu u zavijaču svoje nevinosti i radosti. Priznali su da su izgubili svako pravo na to sretno boravište, ali su se zavjetovali da će ubuduće biti strogo poslušni Bogu. Međutim, stavljeno im je do znanja da je njihova priroda toliko izopačena grijehom da im je uslijed toga umanjena snaga kojom bi se mogli suprotstaviti zlu i da bi samo Sotoni otvorili put da im uspješnije pristupi. Dok su bili u stanju nevinosti oni su podlegli iskušenju; a sada, svjesni svoje krivice, imali bi još manje snage da se sačuvaju.“²

U početku, ljudski je rod bio stvoren po Božjem obličju. Ipak, nakon grijeha, potomstvo ljudske rase rađalo se po obličju čovjeka, umjesto po liku Božjem. „I poživje Adam stotinu i trideset godina te rodi sina sebi slična, na svoju sliku.“ (Postanak 5:3). Kada su Adam i Eva zgriješili, postali su grešnici. Sada su imali grešnu prirodu, grešne sklonosti. I njihovi potomci su također rođeni s istom grešnom prirodom i grešnim sklonostima.

Ipak, u svojem sveznanju i ljubavi, Bog je osigurao vječni zavjet milosti pomoću kojeg je čovječanstvo moglo biti spašeno iz svog izgubljenog stanja. Nakon moralnog pada, Bog je sproveo plan spasenja. On je došao spasiti ljudski

rod iz njegovog bijednog stanja. Međutim, On nije promijenio nužan preduvjet vječnog života – to je i dalje bila savršena i stalna poslušnost Njegovom zakonu, iako je čovjeku u svom palom, izopačenom stanju bilo nemoguće održati taj zakon. Ljudi su sada bili Sotonini prijatelji, robovi njegove opčinjavajuće sile.

Bog je rekao da će prvi čovjek sigurno umrijeti onoga dana kada bude iskazao neposlušnost prema Njemu. Zašto Adam i Eva nisu umrli istoga dana kada su učinili grijeh? To je bilo zato što je proročko Jaganjče Božje, zaklano od postanja svijeta (Otkrivenje 13:8) pretrpjelo kaznu za njihovu krivicu. Istoga dana kada je prvi par podlegao Sotoninom iskušenju i pobunio se protiv Boga, Krist se zauzeo kao Onaj koji će primiti kaznu njihovog prijestupa, i postao je „griehom“ umjesto njih (Postanak 3:21).

Pavle je sažeo načela evanđelja sljedećim riječima: „Njega(Krista), naime, koji ne upozna grijeha, za nas grijehom (Bog) učini da mi budemo pravednost Božja u Njemu(Kristu).“ (2. Korinćanima 5:21).

Također, „u toj svojoj poslanici Rimljanima, Pavle je iznio velika načela evanđelja... Kroz sva stoljeća je velika istina o opravdanju vjerom stajala kao snažan svjetionik koji pokajničkim grešnicima ukazuje na put života. Ta svjetlost je razagnala tamu koja je obavijala Lutherov razum i otkrila mu silu krvi Kristove koja čisti od grijeha. Ista svjetlost je tisuće duša opterećenih grijehom dovela pravom Izvoru praštanja i mira. Svaki kršćanin ima razloga da zahvali Bogu za poslanicu upućenu crkvi u Rimu.“³

U poslanici Rimljanima, poglavlju 1, Pavle otkriva nemoralnost neznabožaca koji su odbacili božansku svjetlost i postali izopačeni ponašanjem potpuno suprotnim Božjem zakonu. U poglavlju 2, on dokazuje da je starozidovska nacija, usprkos božanskim proročanstvima i poznavanju zakona koje je imala, također postala izopačena. U poglavlju 3, on govori o tome da

se cijelo čovječanstvo nalazi pod božanskom osudom. Zatim on otkriva način na koji možemo postati pravedni pred Bogom.

On prvo govori da nas naš trud da držimo zakon ne može opravdati pred Bogom. „Jer se po djelima Zakona pred njim neće opravdati nijedno tijelo: po Zakonu je naime samo spoznaja grijeha.“ (Rimljanima 3:20). Zatim otkriva jedini način na koji možemo postati pravednici – samo vjerom u Krista, da Bog bude „pravedan i da opravda onog koji je od vjere Isusove“ (Rimljanima 3:26). Budući da je Krist u svojoj ljudskoj prirodi razvio savršen karakter i umro na križu Golgote umjesto nas, samo svojim životom, smrću i uskrsnućem On može pripisati svoju savršenu pravdu onima koji u Njega vjeruju.

U svoje 33 godine života, Krist je održao dosljedno pravedan karakter. Njegova smrt na križu dala mu je pravo da opravda grešnika, budući da je platio cijenu za cijelo čovječanstvo. Svako tko je spreman cijeliti Njegov besplatni dar milosti bit će od Krista prihvaćen. Zatim Pavle daje svoj nadahnuti sud: „Smatramo dakle da se čovjek opravdava vjerom, bez djela Zakona.“ (Rimljanima 3:28).

U poglavlju 4, apostol opisuje iskustva Abrahama i Davida, otkrivajući moć vjere (vidi Rimljanima 4:2-8).

Abraham je pred Bogom opravdan vjerom (on je vjerovao Bogu). O Davidu Pavle piše da Bog „prima pravdu bez djela zakona“ i da „ne prima grijeha“. Zašto? To je zato što je savršena Kristova pravednost pripisana grešniku koji vjeruje u Njega. Kada vjerujemo u Krista, naši grijesi se pripisuju Kristu, a Njegova pravda pripisuje se nama. Naši grijesi pripisuju se Njemu, a Njegov savršeni život stoji umjesto našeg uprljanog izvještaja.

Minneapolis, 1888. godina – opravdanje vjerom u adventizmu

„Gospod je u svojoj velikoj milosti poslao najdragocjeniju vijest svome narodu preko starješina Waggonera i Jonesa. Ova vijest je trebala na najuzvišeniji način pred

pitanjem... Samo je Kristova milost dovoljna da grešnika oslobodi ropstva. Njegovom milošću oni koji su poslušni Njegovom zakonu bivaju oslobođeni. Ako se grešnik pokaje, njegov oprostaj omogućen je Kristovim zaslugama.“⁸

Samo vjerom

„Spasenje dobivamo samo vjerom u Isusa Krista.“⁹

„Kad se pokajnički grešnik skrušeno ponizi pred Bogom, priznajući Kristovo ispaštanje podneseno nas radi, i prihvati to kao jedinu nadu i za ovaj i za budući život, njegovi grijesi se opraštaju. To je opravdanje vjerom.“¹⁰

„Postoji velika potreba da se Krist propovijeda kao jedina nada i spasenje. Kada je nauka o opravdanju vjerom bila iznesena na sastanku u Romeu, mnogima je došla poput vode žednom putniku. Misao da nam se pripisuje Kristova pravednost, ne zbog bilo kakvih zasluga s naše strane već kao besplatan Božji dar, bila je dragocjena misao.“¹¹

„Izuzetno velika i dragocjena obećanja koja su nam dana u Svetom Pismu uvelike su bila izgubljena iz vida, upravo onako kako je to planirao neprijatelj svake pravednosti. On je bacio svoju tamnu sjenku između nas i našeg Boga kako ne bismo bili u stanju vidjeti Božji pravi karakter. Gospod je sam za sebe rekao kako je ‘milostiv, žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrđem i istinom’ (Izlazak 34:6)“.¹²

Plodovi vijesti

„Poruka za ovo vrijeme – o opravdanju vjerom – poruka je od Boga; ona nosi pečat božanske vjerodostojnosti, jer je njen plod svetost.“¹³

„Opravdanje vjerom u Krista pokazuje se u preobražaju karaktera. To je za svijet znak istine čije učenje mi ispovijedamo. Primjena Riječi Božje u svakodnevnom životu predstavlja očigledan dokaz da smo zaista živa crkva. Živo svjedočanstvo svijetu pruža se dosljednim kršćanskim životom.“¹⁴

svijetom uzdignuti Spasitelja, jedinu žrtvu za grijeh cijeloga svijeta. Ona predstavlja opravdanje kroz vjeru u Jamca; ona poziva ljude da prihvate Kristovu pravdu koja se pokazuje u poslušnosti svim Božjim zapovijedima. Mnogi su izgubili iz vida Isusa. Njihove oči treba upraviti na Njegovu božansku osobnost, na Njegove zasluge i Njegovu postojanu ljubav prema ljudskom rodu. Njemu je u ruke predana svaka vlast, da bi mogao dati bogate darove ljudima, darujući im neprocjenjivi dar svoje vlastite pravde. To je vijest koju je Gospod zapovjedio da se nosi svijetu. To je vijest trećeg anđela koju treba objaviti jasnim glasom i koju će pratiti izlivanje Božjeg Duha u velikoj mjeri.“⁴

Kao što možemo vidjeti, Ellen White je smatrala vijest opravdanja kroz vjeru „najdragocjenijom viješću“. Glavni cilj ove vijesti je uzdignuti Krista kao jedinu nadu grešnika. Prihvaćanje Kristove pravde vjerom osposobljava vjernika da bude poslušan svim Božjim zapovijedima.

Mnogima koji ne vide vezu između opravdanja vjerom i vijesti trećeg anđela, ona objavljuje: „Nekoliko osoba mi je pisalo postavljajući pitanje je li poruka o opravdanju vjerom poruka trećeg anđela, i ja sam im odgovorila: ‘Ona je uistinu poruka trećeg anđela.’“⁵

Ona razjašnjava nedoumice

po pitanju ove vijesti. Evo veoma jednostavne i jasne definicije: „Što je opravdanje vjerom? To je djelo Božje, da položi slavu čovječju u prah, i da učini za čovjeka ono što on sam za sebe nije u stanju napraviti.“⁶

„Kada u pokajanju i vjeri prihvatimo Krista za svog Spasitelja, Gospod nam oprašta grijeha i odustaje od kazne za kršenje zakona. Grešnik tada stoji pred Bogom kao pravedna osoba, uživa naklonost neba i preko Svetoga Duha održava zajedništvo s Ocem i Sinom. Međutim, tada treba obaviti još jedno djelo, djelo koje se brzo razvija. Duša treba biti posvećena istinom. I to se također postiže vjerom. Zaista, jedino je Kristovom milošću koju primamo vjerom moguće preobraziti karakter.“⁷

Začudo, divna vijest objavljena na Generalnoj Konferenciji u Minneapolisu zapravo je dovela do krize, posebice među vođama prisutnim na zasjedanju. Neki od njih radosno su prihvatili vijest i iskusili ponovno obraćenje. Drugi su vijest odlučno odbacili. Među njima su bili predsjednik Generalne Konferencije, sekretar, predsjednik europske divizije i druge istaknute vođe. Ellen White je jadikovala: „Žao mi je što su mnogi sumnjičavi po pitanju opravdanja vjerom, i da neki stoje nasuprot svjetlosti koju je Gospod poslao u vezi s ovim

Izbjegavanje krajnosti

„Nitko ne može srcem vjerovati za pravednost i zadobiti opravdanje vjerom dok istovremeno nastavlja raditi one stvari koje Božja Riječ zabranjuje, ili dok zanemaruje bilo koju dužnost koje je svjestan.“¹⁵

„Sa svih strana nalaze se opasnosti kojih se moramo čuvati. Bit će neiskusnih ljudi, novopridošlih u vjeru, koje će biti potrebno osnažiti i pokazati im ispravan primjer. Neki neće upotrijebiti nauku o opravdanju vjerom na ispravan način. Takvi će je iznositi prikazujući samo jednu njenu stranu.

„Drugi će se uhvatiti za zamisli koje nisu bile ispravno prikazane, i na očiti način prijeći u drugu krajnost, zanemarujući djela u potpunosti.

„Istinska vjera uvijek djeluje kroz ljubav. Kada gledate na Golgotu, to ne činite zato da biste smirili svoju dušu u neizvršavanju svojih dužnosti, niti da biste mogli biti uspavani, već kako biste stvorili vjeru u Isusa, vjeru koja će djelovati, čisteći dušu od prljavštine sebičnosti. Kada se vjerom uhvatimo za Krista, naš posao je tek počeo. Svaki čovjek ima pokvarene i grešne navike koje se moraju nadvladati žestokom borbom. Od svake se duše zahtijeva da se bori u borbi vjere. Ako je netko Kristov sljedbenik, on ne može biti osoba koja je prepredena, tvrdog srca i bez suosjećanja. On ne može biti grub u govoru. On ne može biti pun razmetljivosti i samohvalisanja. On ne može biti tlačitelj, niti se koristiti oštrim riječima kako bi kritizirao i osuđivao.

„Djela ljubavi izviru iz djelovanja vjere. Biblijska vjera podrazumijeva neprekidan rad. 'Neka vaše svjetlo tako zasja pred ljudima da vide vaša dobra djela i proslave Oca vašega koji je na nebesima.' (Matej 5:16). Radite na svom spasenju sa strahom i drhtanjem, jer je Bog taj koji u vama stvara volju i sposobnost da činite ono što Mu je ugodno. Trebamo biti revni u dobrim djelima i ne posustajati u njima. Vjerni Svjedok kaže: 'Znam tvoja djela' (Otkrivenje 2:2).

„Dok je s jedne strane istina da nam naši marljivi naponi sami po sebi neće osigurati spasenje, također je istina da će vjera koja nas ujedinjuje s Kristom potaknuti dušu na djelovanje.“¹⁶

Božanska dijagnoza i lijek

Poruka Vjernog Svjedoka Laodiceji danas je prijeko potrebna (vidi Otkrivenje 3:18-21). Zašto?

„Danas je veliki broj onih koji sačinjavaju naše vjerske skupove mrtav u prestupu i grijehu. Oni dolaze i odlaze kao što se vrata okreću na svojim šarkama. Godinama su samozadovoljno slušali najsvetije i najuzbudljivije istine, ali ih nisu sproveli u život. Uslijed toga su sve manje i manje svjesni vrijednosti dragocjene istine. Snažna svjedočanstva ukora i opomene nisu ih u stanju probuditi i potaknuti na pokajanje. Najslađe melodije koje dolaze od Boga kroz ljudska usta – opravdanje vjerom i Kristova pravednost – ne nailaze u njima na odaziv odgovornosti, ljubavi i zahvalnosti. Iako nebeski Trgovac iznosi pred njih najljepše dragulje vjere i ljubavi, iako ih poziva da kupe od Njega 'zlatu žezeno u ognju' i 'bijeće haljine' da bi se obukli, i 'mast očnu' da bi progledali, njihova srca ostaju neosjetljiva prema Njemu i propuštaju zamijeniti svoju mlakost za ljubav i revnost. Iako riječima ispovijedaju istinu, oni se odriču sile pobožnosti. Ako i dalje ostanu u ovom stanju, Bog će ih odbaciti. Oni sami sebe onesposobljavaju da postanu članovi Njegove obitelji.“¹⁷

Naša poruka svijetu – početak glasne vike

„I nakon toga vidjeh jednoga drugog anđela gdje silazi s neba; imao je veliku vlast. I zemlja se zasnijetli od slave njegove.“ (Otkrivenje 18:1).

O vijesti objavljenoj u Minneapolisu 1888. godine Ellen White je napisala: „Vrijeme kušanja je neposredno pred nama, jer se glasna vika trećeg anđela već čuje u otkrivenju pravednosti Krista, Otkupitelja koji prašta grijeha. To je početak svjetlosti

anđela čija će slava ispuniti čitavu zemlju...“

„Želite li se održati tijekom vremena nevolje, morate poznavati Krista i prihvatiti dar Njegove pravednosti koju On pripisuje grešniku koji se kaje.“¹⁸

„Opravdanje vjerom i pravda Kristova – to su teme koje treba iznositi svijetu osuđenom na propast.“¹⁹

Zaključak

„Ne odbacite dakle svoga pouzdanja, kojemu pripada velika plaća. Ta postojanosti vam treba, da biste, izvršivši volju Božju, zadobili obećano. Jer još malo, sasvim malo, i Onaj koji dolazi doći će, i neće zakasnuti. A pravednik će od vjere živjeti. I ako otpadne, u njemu nema ugone duši mojoj. Ali mi nismo od onih koji otpadaju na propast, nego od onih koji vjeruju na spas duše.“ (Hebrejima 10:35-39).

Literatura

- 1 Patrijarsi i proroci, 40.
- 2 Patrijarsi i proroci, 38.
- 3 Sketches From the Life of Paul, 187, 188.
- 4 Svjedočanstvo za propovjednike, 70.
- 5 Odabrane poruke 1, 358.
- 6 Svjedočanstvo za propovjednike, 416.
- 7 The Signs of the Times, November 3, 1890.
- 8 The Workers' Bulletin, September 9, 1902.
- 9 Faith and Works, 18.
- 10 The Faith I Live By, 116.
- 11 Odabrane poruke 1, 346.
- 12 Odabrane poruke 1, 358.
- 13 Odabrane poruke 1, 345.
- 14 Komentari biblijskih tekstova, 633.
- 15 Odabrane poruke 1, 380.
- 16 Odabrane poruke 2, 20.
- 17 VI Svjedočanstvo, 264.
- 18 Odabrane poruke 1, 348.
- 19 Komentari biblijskih tekstova, 890.

Sola Scriptura

SAMO PISMO

J. Moreno

„A Isus odgovori reče im (saducejima): „U zabludi ste, jer ne poznajete Pisma ni silu Božju.“ (Matej 22:29)

„Priznajući kao temelj vjere samo Sveto pismo, Luther je bio čovjek svojega vremena. Bog je preko njega izvršio veliko djelo reformiranja crkve koje je rasvijetlilo cijeli svijet.“¹

Tijekom ovog čitanja, dok budemo obilježavali 500 godina velike reformacije XVI. stoljeća pod vodstvom Luthera, razmotrit ćemo načelo „Samo Pismo“ – temeljnu ideju velike reformacije.

Luther se upoznaje sa Svetim Pismom

Godine 1503. kad je imao 20 godina, Luther je prvi put vidio Bibliju. Tijekom sljedećih 20 godina, ne samo da je proučavao sadržaj Biblije, već je i preveo Novi Zavjet s grčkog na njemački jezik, a također je započeo prevođenje Starog Zavjeta.

„Kada je Luther jednog dana pregledavao knjige u sveučilišnoj biblioteci, pronašao je jednu latinsku Bibliju. Nikad ranije nije vidio takvu knjigu; čak nije znao da ona

postoji. Prije toga je slušao dijelove iz evanđelja i poslanica, koji su se čitali narodu na javnom bogoslužju, i mislio je da je to cijeli sadržaj Božje Riječi. Sada je prvi put vidio cijelu Bibliju. Sa strahom i čuđenjem prelistavao je njene svete stranice; ubrzanog pulsa i srcem koje je lupalo sam je čitao Riječi života, prekidajući na mahove čitanje usklikom: ‘O kad bi mi Bog dao jednu ovakvu knjigu!’ Nebeski anđeli bili su pokraj njega, i zraci svjetlosti s Božjeg prijestolja otkrivali su njegovom razumu blago istine.“²

„Poslije svoga povratka iz Rima, Luther je od Sveučilišta u Wittenbergu dobio diplomu doktora teologije. Sada se mogao, kao nikada prije, posvetiti proučavanju Pisma koje je toliko volio. Svečano se zavjetovao da će u sve dane svoga života pažljivo proučavati i vjerno propovijedati Božju Riječ, a ne priče i učenja papa. Luther više nije bio običan redovnik i profesor, već opunomoćeni vjesnik Biblije. Bio je pozvan da kao pastir hrani Božje stado, koje je bilo gladno i žedno istine. Odlučno je izjavljivao da kršćani ne trebaju primati druge nauke, osim one koje se temelje na autoritetu Svetoga Pisma. Ovim riječima udario je u temelj papske vlasti. One su sadržavale glavna načela reformacije.“³

Zbog svoje vjere u biblijske doktrine – ne više u učenje papstva, Luther je bio ekskomuniciran i osuđen kao heretik. Više puta je bio pozivan pred sabor (nacionalno vijeće njemačkih država, na čelu s carem Karlom V.), s ciljem da se odrekne svoje vjere u Sveto Pismo. U svom svečanom obraćanju saboru u Wormsu 1521. godine Luther je odgovorio: „Budući da Vaše Veličanstvo traži od mene jasan, jednostavan i određen odgovor, dajem Vam ga: Ne mogu svoju vjeru podčiniti ni papi ni crkvenim saborima, jer je jasno kao dan da su oni često griješili i proturječili jedni drugima. Sve dok me ne uvjere dokazima iz Svetog Pisma i jasnim razlozima, dok me ne osvjedoče istim mjestima koja sam citirao, i dok na taj način ne podčine moju savjest Božjoj Riječi, ja se ne mogu i ne želim ničega odreći, jer je opasno da kršćanin govori protiv svoje savjesti. To je moj stav, ne mogu drukčije, neka mi Bog pomogne. Amen!

„Tako je ovaj pravedni čovjek stajao na sigurnom temelju Božje Riječi. Nebeska svjetlost obasjavala je njegovo lice. Njegovu veličinu i čistoću njegovog karaktera, mir i radost koji su izvirali iz njegovog srca svi su jasno mogli vidjeti...“⁴

Na ovaj način je djelo moralne i duhovne reforme bilo utemeljeno na pisanoj Božjoj Riječi.

Istinitost Svetog Pisma

Razmotrimo neke važne točke po pitanju prirode i istinitosti Svetog Pisma:

1. Njihovo božansko nadahnuće

„Ponajprije znajte ovo: nijedno se proroštvo Pisma ne može tumačiti svojevóljno, jer nikada proroštvo ne bi čovječjom voljom doneseno, nego ga nošeni Duhom Svetim izgovoriše sveti Božji ljudi.“ (2.Petrova 1:20,21)

„Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za poučavanje, za prijekor, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude potpun, opremljen za svako dobro djelo.“ (2. Timoteju 3:16,17)

„Tražite u knjizi Gospodnjoj i čitajte: nijedno od ovoga neće izostati, nijedno neće ostati bez svojega para; jer to su moja usta zapovjedila i njegov duh je taj koji ih skupi.“ (Izaija 34:16)

„U svojoj Riječi Bog je ljudima dao spoznaju neophodnu za spasenje. Svete spise Njegove Riječi treba prihvatiti kao jedino vodeće i nepogrešivo otkrivenje Njegove volje.“⁵

2. Sredstvo komunikacije između Boga i ljudskog roda

Sveto Pismo je Božji glas koji nam se obraća, tako sigurno kao da ga slušamo „uživo“. U njemu, bez ikakve sjenke sumnje, nalazimo pravu povijest svijeta i porijeklo ljudske rase. U njemu se nalazi i zapis o Isusu Kristu, našem Spasitelju, Njegovim apostolima i učenicima kao i o Njegovoj crkvi i doktrini.

Napisana od strane Bogom nadahnutih autora, tijekom više od 1600 godina, Biblija je prevedena i tiskana više nego ijedna druga knjiga ikada. Njeni dijelovi prevedeni su na više od 2400 jezika, Novi Zavjet preveden je na 1115 jezika,

a cjelokupna Biblija na 426. (Danas znanstvenici smatraju da postoji oko 6900 jezika širom svijeta, dakle, treba još puno raditi).

3. Sveto Pismo je dostojno našeg povjerenja

„Riječ je Tvoja svjetlo nozi mojoj, i vidjelo stazi mojoj“. (Psalam 119:105)

„Srž je Riječi Tvoje istina, i vječan je svaki sud pravde Tvoje“ (Psalam 119:160) Sveto Pismo je od Boga, stoga ne može biti izjednačeno ni s tradicijom, a kamoli s učenjem rimokatoličke crkve ili izjavama pape. Pismo savršeno otkriva Božju volju i uči sve što je dovoljno znati da bismo bili spašeni. U njemu je detaljno opisana služba koju Bog zahtijeva od nas. Stoga nije legitimno da itko, čak ni svećenik ili propovjednik, uči išta što je drukčije od onoga što Biblija naučava. Apostol Pavle je upozorio vjernike u Galaciji: „Ali i kad bismo vam mi, ili kad bi vam anđeo s neba navješćivao evanđelje mimo onoga koje vam navijestismo, neka je proklet!“ (Galaćanima 1:8) Gospod strogo zabranjuje da se išta dodaje ili oduzima od Božje Riječi (Ponovljeni zakon 12:32, Otkrivenje 22:19) Očigledno je da je doktrina sadržana u Pismu savršena i potpuna u svakom smislu. Nikakvo ljudsko pisano djelo, koliko god sveto ili savršeno bilo, ne treba smatrati jednako vrijednim kao što je Sveto Pismo. Ne smijemo pretpostavljati da bi običaji, većina, starine, svjetonazori vremena i ljudi, koncili, dekreti ili odredbe ikad bile od iste vrijednosti kao Božja istina, jer je Njegova vječna istina iznad svega drugog.

4. Božja Riječ je vrhovna, ona je iznad svega

Gospod nam poručuje: Istražujte Pisma, jer po njima mislite imati život vječni: i ona su ta koja svjedoče za mene“. (Ivan 5:39)

Božji narod treba prepoznati zemaljske vlasti kao božansku instituciju, i učiti da je naša sveta dužnost pokoravati se vlastima u pravnim pitanjima. Međutim, kada

su njihovi zahtjevi suprotni Božjim zahtjevima, tada Božju Riječ moramo držati iznad svih ljudskih zakona. „Tako govori Gospod“ ne smije se ukloniti ili zamijeniti za „Tako govori crkva ili država“. Kristova kruna mora biti uzdignuta iznad svih kruna zemaljskih vlasti.

Načelo koje danas trebamo braniti isto je kao i ono koje su poštovali sljedbenici evanđelja u vrijeme velike reformacije. Na sastanku knezova na saboru u Speyeru 1529. godine činilo se kao da je za svijet nada umirala. Na tom skupu predstavljen je carski

dekret koji je ukidao vjersku slobodu i zabranjivao dalje širenje doktrina reformacije. Hoće li će knezovi Njemačke prihvatiti taj dekret?

Treba li svjetlost evanđelja biti sakrivena od mnoštva koje je i dalje u tami? Raspravljalo se o pitanjima od presudne važnosti za čitav svijet. Oni koji su prihvatili vjerovanja reformacije, sastali su se i jednoglasno odlučili: „Mi odbacujemo dekret. U pitanjima savjesti, ne smije odlučivati moć većine.“

Zastava istine o vjerskoj slobodi, koju su ti reformatori tako vidljivo

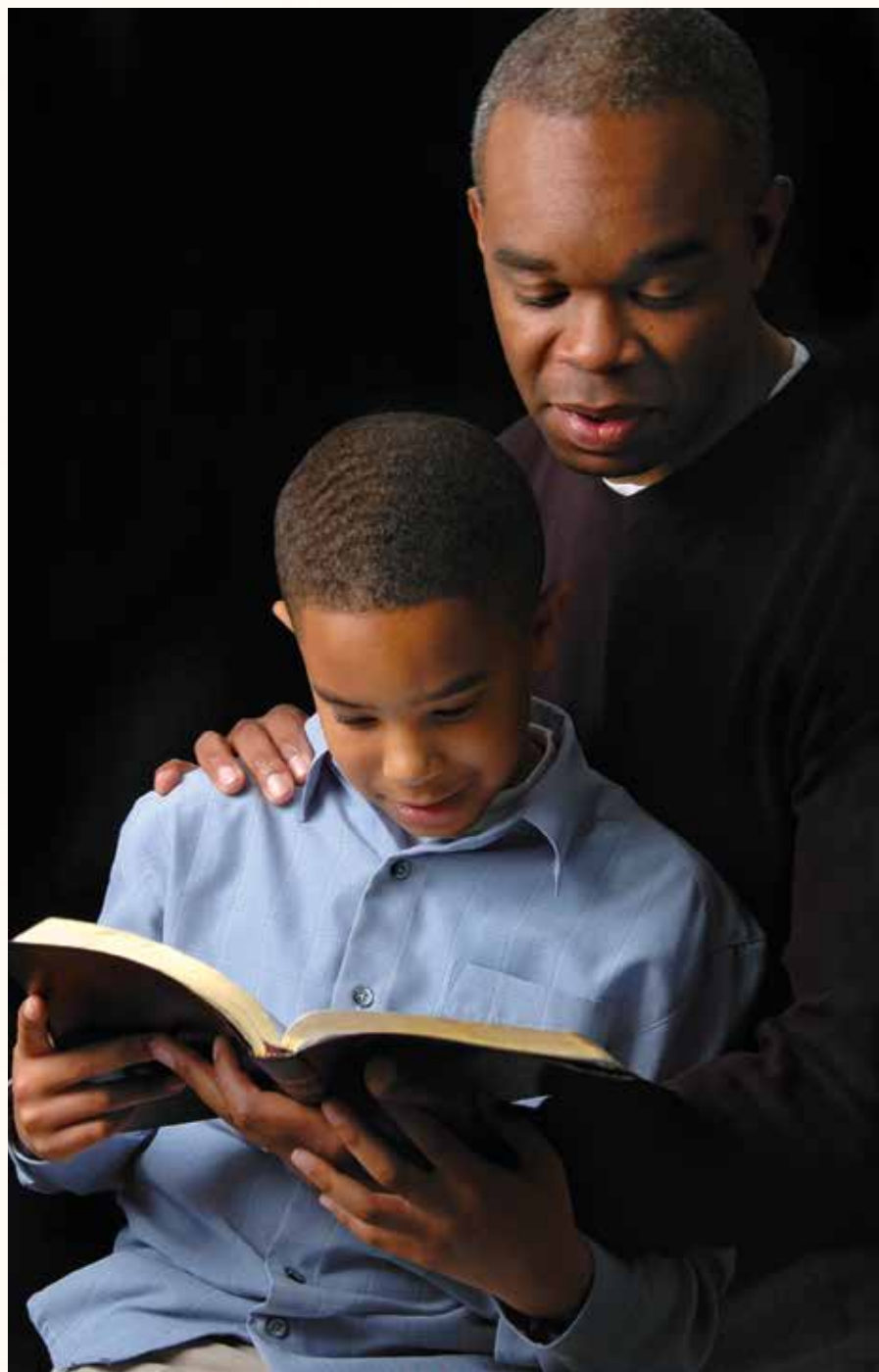
uzdigli, povjerena je i nama u ovom posljednjem sukobu. Mi je trebamo primiti. Odgovornost za ovaj veliki dar počiva na onima koje je Bog blagoslovio poznavanjem svoje Riječi. Mi tu Riječ, kao i istine koje se u njoj nalaze, moramo prihvatiti kao vrhovni autoritet. Moći ćemo ih cijeliti samo ako ih budemo samostalno proučavali. Kad učinimo Božju Riječ vođom svog života, Kristova molitva za nas će biti zaista i uslišena: „Posveti ih istinom svojom: Tvoja je Riječ istina“. (Ivan 17:17) Priznavanje istine riječima i djelima je naše ispovijedanje vjere. Samo tada će ljudi oko nas znati da mi vjerujemo u Bibliju.

Reformatori, po čijem smo protestu i mi dobili ime „protestanti“, osjećali su kako ih je Bog pozvao da svijetu otkriju evanđelje i radi tog cilja bili su spremni žrtvovati imanje, slobodu, čak i život. Jesmo li mi, u ovom posljednjem sukobu velike borbe, tako vjerni svom nasljeđu kao što su bili reformatori?

Ovi hrabri pioniri svuda su širili istinu za svoje vrijeme, čak i kad su bili suočeni sa progonstvom ili smrću. Božja Riječ donesena je ljudima; svi staleži, veliki i mali, bogati i siromašni, prosvijećeni i neuki, revnosno su je proučavali, i oni koji su primili svjetlost postali su i njeni vjesnici. Istina je u tim danima često donošena u domove ljudi u tiskanom izdanju. Lutherovo pero bilo je moćno, i njegovi spisi, mudro dijeljeni, potresli su svijet. Ista sredstva i mi imamo na raspolaganju, uz stotine puta veće mogućnosti. Biblije i publikacije na mnogim jezicima, koje sadržavaju istinu za ovo vrijeme, na dohvat su nam, i mogu se brzo odnijeti cijelom svijetu. Moramo biti vrijedni u proučavanju Biblije i revni u širenju svjetlosti!

Kršćanstvo i reforma danas

„Reformacija se nije završila s Lutherom, kako to neki misle. Ona se mora nastavljati do svršetka povijesti svijeta. Lutherovo djelo sastojalo se

u tome da obasja druge svjetlošću kojom je Bog obasjao njegovu stazu; ipak, on nije primio svu svjetlost koja je trebala biti otkrivena svijetu. Od onog vremena do danas uvijek je nova svjetlost obasjavala stranice Svetog Pisma, i uvijek su se otkrивale nove istine.

„Luther i njegovi suradnici učinili su plemenito djelo za Boga; ali budući da su dolazili iz rimokatoličke crkve, zastupajući njene doktrine i vjerujući u njih, nije bilo očekivano da će sve te doktrine smatrati zabludama. Njihovo djelo bilo je da slome okove Rima i da svijetu podare Bibliju; ipak, postojale su važne istine koje oni nisu uspjeli otkriti, i teške zablude kojih se nisu odrekli. Većina njih nastavila je praznovati nedjelju zajedno s drugim papinskim svetkovinama. Istina, oni je nisu smatrali božanskim autoritetom, ali su vjerovali da je treba držati kao opće prihvaćen dan za bogoslužje. Neki od njih su, međutim, praznovali subotu iz četvrte zapovijedi. Među reformatorima crkve značajno mjesto trebalo bi dati onima koji su branili istinu koju su čak i protestanti obično zapostavljali – onima koji su očuvali punovažnost četvrte zapovijedi i obveznost biblijske subote. Kada je reformacija odagnala tamu koja je počivala nad kršćanstvom, u mnogim zemljama pojavili su se oni koji su držali subotu.

„Oni koji su primili velike blagoslove reformacije, nisu nastavili stazom kojom je Luther tako plemenito hodio. Nekoliko vjernih ljudi podizalo se s vremena na vrijeme da objavljuje nove istine i otkriva dugo gajene zablude, ali je većina, poput Hebreja u Kristovo vrijeme, ili papista u vrijeme Luthera, bila zadovoljna vjerom svojih otaca, i tako su i živjeli. Stoga je religija ponovo degradirala u formalizam; sujevjerja i zablude koje bi, da je crkva nastavila hoditi u svjetlosti Božje Riječi, bile odbačene, zadržane su i njegovane. Na taj način je duh reformacije polako odumirao, dok nije došlo do tako velike potrebe za reformacijom

u protestantskim crkvama kao što je bio slučaj s rimokatoličkom crkvom u Lutherovo vrijeme. Postojala je ista duhovna uspavanost, isto poštivanje ljudskih mišljenja, isti duh svjetovnosti, isto zamjenjivanje Riječi Božje ljudskim naukama. Rasipništvo i ponos njegovali su se pod maskom religije. Crkve su se izopačile ujedinjenjem sa svijetom. Time su uniženi značajni principi za koje su Luther i njegovi suradnici toliko mnogo učinili i pretrpjeli.

„Kad je Sotona uvidio da nije uspio slomiti istinu pomoću progonstava, ponovo je pribjegao istom planu kompromisa koji je vodio velikom otpadništvu i formiranju rimske crkve. Podsticao je kršćane na ujedinjenje, ovaj put ne s poganima, već s onima koji su, klanjajući se bogu ovoga svijeta, zaista bili idolopoklonici.

„Sotona više nije mogao sakrivati Bibliju od ljudi; ona je sada svima bila dostupna. Međutim, on je mnoge naveo da prihvate lažna tumačenja i nepouzdana teorije, bez samostalnog pretraživanja Pisma i proučavanja istine. On je izopačio biblijske doktrine, a tradicije koje će milijune odvesti do propasti, počele su se duboko ukorjenjivati. Crkva je uzdizala i branila ove tradicije, umjesto da se bori za vjeru jedanput danu svetima.“⁶

Božja Riječ će pobijediti

„Nevjerni Voltaire, hvaleći se, rekao je jednom prilikom: ‘Umoran sam od stalnog slušanja da je dvanaest ljudi osnovalo kršćansku religiju. Ja ću dokazati da je dosta jedan čovjek da je obori.’ Prošlo je stoljeće i pol od njegove smrti. Milijuni su se pridruživali njemu u ratu protiv Biblije, ali je nisu uništili. Gdje je u Voltaireovo doba bilo stotinu primjeraka Svetog Pisma, danas ih ima deset tisuća, pa i sto tisuća. Jedan reformator je kazao: ‘Biblija je nakovanj na kojem su se istrošili mnogi čekići.’ Gospod kaže: ‘Nikakvo oružje protiv tebe načinjeno

neće uspjeti; i svaki jezik koji se na te digne na sudu, ti ćeš osuditi. To je baština slugu Gospodnjih, i od mene je pravednost njihova«, riječ je Gospodnja. (Izaija 54:17)

„Ali riječ Boga našeg ostaje dovijeka’. (Izaija 40:8) ‘Vjerne su sve odredbe njegove. Utvrđene su u vijeke vjekova, stvorene u istini i pravičnosti.’ (Psalam 111:7,8) Što je sazidano na ljudskom autoritetu, srušit će se; ali što je utemeljeno na stijeni nepromjenjive Božje Riječi, ostat će zauvijek.“⁷

„U ovom dobu sve je zaprljano i izopačeno lažima i izmišljotinama. Mi želimo da naš temelj bude čvrsta istina. Muškarci i žene spavaju. Mladi su opčinjeni, zaslijepljeni zabludom. Oni za temelj uzimaju slamu, drvo i strnjiku koje će oganj sudnjega dana progutati. Um će biti istog karaktera kao i hrana kojom je hranjen. Postoji samo jedan lijek; a to je, biti upoznat s Pismom. Nikad ne možemo previše proučavati Bibliju. Krist je rekao: ‘Istražujte Pisma’; ali prirodno srce će radije proučavati bilo što drugo.“⁸

„Svi mi gradimo za vječnost. Neka karakter dobije pečat božanskog u čistoći, plemenitim izrazima, u pravednim djelima. Tada će čitav nebeski svemir gledati i reći: Dobro, slugo dobri i vjerni... Velika, veličanstvena građevina uzdiže se za vrijeme i za vječnost. Ta građevina mora izdržati posljednju probu. Je li temelj siguran? Je li ona izgrađena na temelju Božje Riječi? Božja Riječ svakoga upozorava: Pazi kako gradiš. Postaraj se da tvoj temelj bude položen na čvrstoj stijeni.“⁹

Literatura

- 1 *Velika borba*, 120.
- 2 *Velika borba*, 123.
- 3 *Velika borba*, 126.
- 4 *Velika borba*, 161.
- 5 *Moj život danas*, 48.
- 6 *The Story of Redemption*, 353-355.
- 7 *Velika borba*, 288.
- 8 *Manuscript Releases* 6, 260.
- 9 *Manuscript Releases* 19, 197.

Golus Christus

SAMO KRIST

P. D. Laušević

Krenimo razmišljati o onome što se desilo na putu za Damask prije skoro 2000 godina. Savle je čovjek koji gori revnošću kako bi pronašao pobunjenike protiv jedne ispravne religije. On razmišlja na koji bi način mogao zaštititi tu vjeru od njihovih utjecaja. Toliko žudi okončati ovu religiju te nestrpljivo očekuje ostvariti svoje nemilosrdne planove. Dok se približava svom odredištu, farizej, gonitelj Savle susreće Isusa u slavi i čuje neočekivano obraćanje Onoga kojeg okrivljuju za sve negativne osjećaje, Njega koji zrači čitavo Njegovo biće. „Savle! Savle! Zašto me progoniš?“ (Djela apostolska, 9:4) Kakav početak! Prepoznajući slavu i beskrajnu nadmoć Onoga koji mu govori, Savle, drhtajući, on upita: „Tko si, Gospodine?“ A on će „Ja sam Isus kojega ti progoniš!“ (Djela, 9:5) Kakvo iskustvo koje mijenja život! Kakav početak prave vjere! Ovi kršćani nisu pobunjenici, kršćanstvo je zapravo istinska religija!

Zavjet spasenja

„A on dršćući od straha reče: „Gospode, što mi je činiti?!“

I Gospod mu reče: „Ustani, udi u grad, i reći će ti se što ti je činiti!“ (Djela, 9:6) Tijekom tri dugačka dana u samoći koju može izazvati samo iznenadno potpuno sljepilo, Savle ima priliku razmišljati o Bogu kojemu se klanja, o svrsi svoga života i donijeti najvažniju odluku koju može donijeti grešno ljudsko biće – čin potpunog, bezrezervnog prepuštanja Isusu Kristu kao svom Spasitelju i Gospodu.

Zašto je Savlu bilo potrebno provesti tri dana u tami? Jer je bio okorjeli farizej: „Dakle, život moj od najranije mladosti proveden u narodu mojem, u Jeruzalemu, znaju svi Židovi. Poznaju me odavna te mogu, ako samo hoće, svjedočiti da sam po najstrožoj sljedbi naše vjere živio kao farizej.“ (Djela 26:4,5) Ovaj stav se oslikava u njegovom pitanju: „Što želiš da učinim?“ Ja želim biti vjeran. Želim ući u nebo. Želim biti poslušan Bogu. Želim poštivati pravila ove nove religije. Otkrij mi još pravila da me upute kako bi mogao dovoljno dobro obavljati svoj posao. Daj mi još pravila o načinu oblačenja. Daj mi još pravila i držat ću ih se svih i bit ću najstroži sljedbenik Isusa Krista.

To u mnogočemu zvuči slično Izraelcima, nakon što su čuli zakon na Sinaju: „I uze knjigu zavjeta i pročitao narodu. I oni rekoše: Što god je rekao Gospodin učinit ćemo i slušat ćemo.“ (Izlazak 24:7) Nakon osvjedočenja o istini, ovo su zaista dobre namjere. To su dobre odluke. Međutim, naše prirodno srce nema snagu ispuniti ih do kraja.

Ovom čovjeku bilo je potrebno vrijeme kako bi zaista mogao razumjeti dubinu grešne prirode koja vlada svakom tko pripada ljudskom rodu. On je morao potpuno shvatiti: „Jao meni, propadah, jer čovjek sam nečistih usana, u narodu nečistih usana prebivam, a oči mi vidješe Kralja, Jahvu nad vojskama!“ (Izaija, 6:5). Morao je „vidjeti“ jasnu vrijednost najboljeg što možemo ponuditi bezgrešnom Bogu. Morao je shvatiti kako je „Sva naša pravda kao nečista haljina“ (Izaija 64:6). Morao je prepoznati sebe kao grešnika zbog koga „Isus Krist dođe na svijet spasiti grešnike, od kojeg sam prvi ja“ (I Timoteju 1:15). Da ovu činjenicu nije jasno razumio i cijelim bićem prihvatio, on bi i dalje ostao Savle, doživljavajući

stalne neuspjehe i nerazumijevanja u pokušaja službi Bogu. On jasno opisuje život pod ovim starim zavjetom novim vjernicima u Rimu: „Doista znam da dobro ne prebiva u meni, to jest u mojem tijelu. Uistinu: htjeti mi ide, ali ne i činiti dobro. Ta ne činim dobro koje bih htio, nego zlo koje ne bih htio – to činim.“ (Rimljanima 7:18,19).

Kada je Savle jednom razumio dubinu izopačenosti ljudske prirode, konačno je mogao prihvatiti načela novozavjetnog odnosa s Bogom i dozvoliti Mu da promijeni njegove prirodne želje i sklonosti. „Jer je ovo zavjet koji ću činiti s domom Izraelovim nakon onih dana, govori Gospod: dat ću zakone svoje u misli njihovih, i na srcima njihovim napisat ću ih, i bit ću im Bog, i oni će Meni biti narod“ (Hebrejima 8:10). Zbog toga što je ovaj zakon napisan u srcima, prava načela tog zakona zapravo se mijenjaju iz „Ne ubij“ ili čak – ne mrzi, u „Ne želim ubiti ili mrziti“; iz „Ne kradi“ u „Ne želim krasti“. „Zakon je izraz Božje misli; kad je primljena u Kristu, ona postaje naša misao; ona nas uzdiže iznad utjecaja urođenih želja i sklonosti, iznad iskušenja koja navode na grijeh“. Savle sada postaje Pavle i rađa se najveći evanđelist svih vremena.

Promijenjena priroda na križu

Što nam je potrebno kako bismo promijenili grešnu, izopačenu prirodu koju smo naslijedili od roditelja, a zatim razvili i svojim nepromišljenim odlukama? Samo slušanje Deset zapovijedi na Sinaju nije moglo promijeniti Izraelce. Da, ono ih je napokon uplašilo, ali nije ih dovelo do stalne promjene. To nije moglo postići ni stalno držanje zakona pred očima, vezanog u male kutije zvane teflini (ili filakterije, židovski molitveni remen s kutijicom od kože u kojoj su se nalazili svici sa stihovima iz Petoknjižja). „Uistinu, što je bilo nemoguće Zakonu, jer je zbog tijela onemoćao, Bog je učinio: poslavši Sina svoga u obličju grešnoga tijela i s obzirom na grijeh, osudi grijeh u tijelu“ (Rimljanima 8:3). Priznanje,

vrednovanje i potpuno prihvaćanje Isusa Krista, i samo Isusa Krista, može preobratiti bilo kog grešnika u svetog čovjeka, ne samo spremnog za nebo, već i za život korisnosti i posvećene službe ovdje na ovoj moralno izopačenoj zemlji. „I nema ni u kome drugom spasenja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti.“ (Djela 4:12) Nije važno koliko se trudimo niti koliko su brojne i čvrste odluke koje donosimo. Postoji samo jedan put ka preobražaju – a to je svjesni čin potpune predaje Isusu Kristu kao osobnom Spasitelju i Gospodu.

A o čemu pričamo kada kažemo „Isus“? Kome se trebamo predati? To nije lijepo, ugodno značenje koje možemo pronaći u teološkim obrazloženjima, niti predivna slika koju su naslikali naši najveći umjetnici, prenoseći na platno najbolji proizvod svoje mašte. „A mi propovijedamo Krista raspetoga: Židovima sablazan, poganima ludost“ (I Korinćanima 1:23). To je Isus koji je umro zbog svojih grijeha, koji je umro umjesto mene. To je suština evanđelja. Za poniznog vjernika to je izvor snage koji ga, jednostavnom Božjom izjavom, stavlja u položaj kao da nikada nije griješio. „Njega je Bog izložio da krvlju svojom bude Pomirilište po vjeri. Htio je tako očitovati svoju pravednost kojom je u svojoj božanskoj strpljivosti propuštao dotadašnje grijeh; htio je očitovati svoju pravednost u sadašnje vrijeme – da bude pravedan i da opravdava onoga koji je od vjere Isusove.“ (Rimljanima 3:25,26) Sila koja mijenja život nalazi se u toj objavi nebeskoga Oca. Kada On proglašava nekoga pravednim, ta osoba je pravedna jednostavno zato što je On tako rekao. (Vidi Hebrejima 6:18)

To je snaga evanđelja. „Ne stidim se, uistinu, evanđelja: ono je snaga Božja na spasenje svakomu tko vjeruje – Židovu najprije, pa Grku.“ (Rimljanima 1:16) Kada govorimo sili koja mijenja nečije grešne putove, moramo moći razumjeti ne samo tužnu stranu, već ljepotu

i silu križa. „A da, krstih i Stefanin dom. Inače ne znam krstih li koga drugoga.“ (I Korinćanima 1:16) To je centralna tema naše religije. „Ali bilo koji predmet da se iznosi, neka se kao središte naše nade uzdigne Krist!“ Ako to izgubimo, izgubili smo svu našu vjeru.

Suprotno uobičajenom ljudskom razmišljanju, ovo grešnika zaista privlači Vječnome Bogu svemira. Možemo pokušavati da na sve moguće načine ljude privučemo vijesti evanđelja. Društveni događaji su dobra stvar, također su dobre i posebne aktivnosti za mlade. Glazbene grupe i koncerti, seminari o proročanstvima koji nam unaprijed otkrivaju povijest naroda i uvjeravaju nas da je Biblija Riječ Božja. Ali prava privlačnost nalazi se u jednostavnoj priči o križu s Golgote. „A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi.“ (Ivan 12:32) To je sila privlačnosti. Raspeti i uskrslu Spasitelj nama postaje sve. „Jer ne htjedoh među vama znati što drugo osim Isusa Krista, i to raspetoga.“ (I Korinćanima 2:2). „Križ Golgote upućuje silan poziv, otkriva nam razlog zašto sada trebamo voljeti Isusa i zašto treba da Ga smatramo prvim, najboljim i posljednjim u svemu.“

Osobni odnos s Bogom

Ali što mislimo kad kažemo da trebamo predati svoje srce Isusu Kristu kao našem osobnom Spasitelju i Gospodu?

Ovaj božanski Spasitelj nije ništa drugo nego vječni život. „U njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo“ (Ivan 1:4). Ovdje ne govorimo o prolaznom životu, već o vječnome. „I ovo je svjedočanstvo da nam je Bog dao život vječni; i ovaj život vječni u Sinu je Njegovom“ (I Ivanova 5:11). To je nešto što je samo Božanstvo posjeduje. „Život o kojem je ovdje riječ nije fizički život, nego život vječni, život koji je isključivo svojina Božja. Riječ koja je u početku bila u Boga, koja je u stvari Bog, ima taj život. Fizički (ovozemaljski) život je nešto što posjeduje svako živo

biće. Život nije vječan ili besmrtn jer ga Bog kao Davatelj života ponovno uzima. Čovjek nema vlasti nad svojim životom, ali Krist je imao život koji nije pozajmljen niti dobiven. Nitko nije mogao uzeti taj život od Njega.“

Poznavanje Njega kao čovjeka, jest linija koja povezuje pali ljudski rod sa Božanstvom. To su ljestve koje je Jakov vidio dok je bježao od sigurne smrti koja bi bila posljedica njegovih zlih djela. Zato je toliko važno upoznati Božanstvo kroz Isusa Krista (Ivan 17:3). Ako bismo se povezali direktno s Božanstvom, to bi značilo smrt, „jer je Bog naš oganj koji spaljuje“ (Hebrejima 12:29).

Ono što direktno dopire do ljudskog roda je Kristova ljudska priroda. Iz tog razloga, „dobro bi bilo kad bismo svakog dana jedan sat proveli razmišljajući o Kristovom životu. Trebamo razmišljati o svakom trenutku tog života kako bismo u mislima oživjeli svaki događaj, posebno na kraju Njegovog života. Ako tako razmišljamo o Njegovoj velikoj žrtvi podnesenoj radi nas, naše pouzdanje u Njega bit će nepokolebljivije, naša ljubav jača, a Njegov Duh će nas prožimati sve više. Ako želimo na kraju biti spašeni, moramo naučiti pouku strpljenja i poniženja u podnožju križa.“⁵

Božanska istina

Kako biti povezan s Onim koga ne vidiš? Kako možemo reći Solus Christus (samo kroz Krista) kada naš odnos s Njim znači povezivanje s Nevidljivim?

Isus je dao jasan odgovor na ovo pitanje neposredno prije svog rastanka s učenicima. U razgovoru o razdvojenosti koju će oni osjećati kad On ode, Isus im je otkrio kako održati vezu s Njim. „Isus mu reče: Ja sam put i istina i život; nitko neće doći k Ocu do kroza Me“ (Ivan 14:6). Isus je utjelovljenje istine. On je otkrivenje plana spasenja, o kome treba čitati i proučavati svatko od nas kako bi imao vječni život – Riječ Božja. „U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga,

i Bog bijaše Riječ“ (Ivan 1:1). Prihvaćanje ove Riječi otkrivene u biblijskim istinama i doktrinama duši donosi slobodu. „I spoznat ćete istinu, i istina će vas izbaviti“ (Ivan 8:32). Proučavanje ove Riječi – zapravo osobno poznavanje i prihvaćanje Isusa Krista – oživljuje vjeru koju je Bog dodijelio svakom ljudskom biću rođenom u ovom svijetu. „Tako, dakle, vjera biva od propovijedanja, a propovijedanje Riječju Božjom“ (Rimljanima 10:17).

Istinska doktrina koja nam je otkrivena u svjetlosti Isusa kao našeg osobnog Spasitelja je kao kiša od koje ovisi život biljaka. „Neka se spusti kao dažd nauka moja, i neka padne kao rosa govor moj, kao sitan dažd na mladu travu i kao krupan dažd na odraslu travu“ (Ponovljen zakon 32:2). Uklonite kišu, i pojaviti će se pustinja i smrt. Uklonite iz crkve i iz osobnog života čistu nauku i posljedice će biti duhovna smrt i surova pustoš. Prihvaćanje Biblije onako kako Isus govori meni jest živo evanđelje, jer otkriva Isusa u praktičnom i osobnom smislu. „Pazi na sebe i na nauku, i stoj u tome; jer ovo čineći spasit ćeš i samog sebe i one koji te slušaju“ (I Timoteju 4:16). Zato će dobar propovjednik upariti poznavanje Isusa kao bliskog, brižnog Bića s Njegovom naukom onako kako je ona otkrivena u Pismu. „Ovo sve kazujući braći bit ćeš dobar sluga Isusa Krista, odgajan riječima vjere i dobrom naukom koju si primio“ (I Timoteju 4:6).

Mi čitamo o tome da je Isus Božja Riječ. Zato trebamo čitati svete spise da bismo otkrili pravu Kristovu nauku i da bi nas sila Riječi mogla promijeniti. „Sve je Pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za kažnjavanje, za popravljavanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovjek Božji, za svako dobro djelo pripravljen“ (II Timoteju 3:16,17). Samo takva promjena će nam omogućiti da provedemo vječnost sa čistim i svetim Bogom. „Jer je pisano: Budite sveti, jer sam Ja svet“ (I Petrova 1:16).

Naši vjerni praoci dali su svoj život kako bi sačuvali jasnoću doktrine koje su se držali, jer bi odbacivanje čiste nauke značilo odbacivanje njihovog Spasitelja. „Dobro bi bilo za crkvu i za svijet kad bi načela koja su oduševljavala te vjerne duše opet oživjela u srcima onih koji tvrde da su Božji narod. Prema naukama koje su stupovi kršćanske vjere opaža se ravnodušnost koja zabrinjava. Postoji mišljenje da one nisu od tako velike važnosti. Ovo izopačavanje daje maha sotonskim oruđima. Danas tisuće njih koji tvrde da su Kristovi sljedbenici gledaju s naklonošću na lažne teorije i opasne obmane, dok su vjerni prošlih vjekova žrtvovali svoje živote da bi ih otkrili i suzbili.“⁶

Evanđelje je „sila Božja na spasenje.“ Naši praoci su, upravo iz razloga što su održali čistu nauku, imali silu za evangeliziranje ovog zlog svijeta, iako su sve okolnosti naizgled bile protiv njih. „Prvi kršćani bili su zaista jedan poseban narod. Njihovo bespriječno vladanje i nepokolebljiva vjera bili su stalni ukor, koji je narušavao mir grešnika. Iako malobrojni, bez bogatstva, položaja i počasnih titula, oni su ipak bili strah i trepet za zločince, gdje god su njihov karakter i njihova vjera bili poznati.“⁷ Iz tog razloga moramo biti vjerni istinama koje nam je Krist otkrio preko svojih proroka. „Ljubazni! Starajući se jednako da vam pišem za opće vaše spasenje, bi mi potrebno da vam pišem moleći da se borite za pravednu vjeru, koja je jedanput dana svetima“ (Juda 1:3).

Vjeran ukor

Kada je veliki evangelizator Pavle shvatio da se njegovom životu bliži kraj, i da je progonitelj postao progonjenik do smrti, on je svoju pažnju usmjerio na događaje koji će kasnije uslijediti. Njegovi poticaji odzvanjaju do kraja vremena: „Propovijedaj Riječ, nastoj u dobro vrijeme i u ne vrijeme, kazni, zaprijeti, umoli sa svakim snošenjem i učenjem; jer će doći vrijeme kad zdrave nauke neće

slušati, nego će po svojim željama nakupiti sebi učitelje, kao što ih uši svrbe, i odvratit će uši od istine, i okrenut će se ka gatalicama“ (II Timoteju 4:2-4). „Plašeći se da bi blaga, popustljiva narav mogla navesti Timoteja da izbjegava jednu bitnu granu djela, Pavle ga poziva da bude vjeran i u nedvosmislenoj osudi i ukoravanju grijeha, pa čak i da strogo zaprijeti onima koji bi učinili neko veliko zlo. Ali sve to mora činiti 'sa svakim snošenjem i učenjem.' On je morao pokazivati ljubav i strpljenje Kristovo, objašnjavajući i potkrepljujući svoje ukore istinama Riječi Božje.“⁸

Kada govorimo o Isusu i samo Isusu, ne možemo odvojiti pravog, živog Isusa od učenja koja odražavaju Njegov karakter. Često nam se postavlja pitanje: „Što je važnije? Isus ili doktrine? Isus ili zakon?“ Biblija nas uči da je Isus istina (Ivan 14:6). Ista ta Biblija uči nas i da je istina zakon. „Pravda je Tvoja pravda vječna, i zakon Tvoj istina“ (Psalam 119:142). Budući da je Isus istina, a da je istina zakon, onda je Isus praktično otkrivenje savršenog zakona slobode. Formalno učenje zakona bez živog Spasitelja ne može dovesti do spasenja, jer se sila nalazi u krvi Isusa Krista. Međutim, Kristova krv koja čisti, prirodno će proizvesti poslušnost zakonu koji je otkrivenje NJEGA SAMOG.

Proročanstvo tvrdi da se zakon nalazi u srcu. „Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj Meni u srcu“ (Psalam 40:8). U čijem srcu? Ako usporedimo ove stihove s Hebrejima 10:5-7, vidjet ćemo da oni govore o Isusu. On je imao zakon napisan u svom srcu. Zato, ako zaista prihvatim Isusa kao osobnog Spasitelja u svom srcu, bezrezervno, isti zakon bit će zapisan i u mom srcu. (Vidi Jeremija 31:33). Posljedica toga bit će potpuna promjena života i karaktera. „I dat ću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadit ću kameno srce iz tijela vašeg, i dat ću vam srce mesno. I duh svoj stavit ću u vas, i učinit ću da hodite po Mojim

uredbama i zakone Moje da držite i izvršavate“ (Ezekiel 36:26,27).

„Riječi: 'I dat ću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas' (Ezekiel 36:26), znače: Dat ću vam novi um, nove misli. Ova promjena srca uvijek je praćena jasnom predodžbom kršćanskih dužnosti, shvaćanjem istine. Jasnoća i bistrina naših pogleda o istini bit će ravnopravna našem razumijevanju Riječi Božje. Onaj tko Svetom Pismu prilazi pažljivo i s molitvom, stječe jasnije razumijevanje i zdrav sud, kao da se obraćanjem Bogu uzdigao na višu razinu inteligencije.“⁹

Gospod našeg života

O Isusu možemo govoriti na mnogo različitih načina. Možemo Ga spominjati uz mnoge titule koje su Mu dodijeljene u Bibliji. Od samog početka, ljudi su se borili protiv Njegovog autoriteta; ali će na kraju svako živo biće morati priznati taj autoritet. „I svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Krist na slavu Boga Oca“ (Filipljanima 2:11). Prihvaćaš li Ga, ne samo kao svog Spasitelja, već i Gospoda tvog života u svemu? Često upotrebljavamo slogan: „Što bi Isus činio?“ – a kasnije: „Što bi Isus zaista učinio?“ Jesmo li ozbiljni u pogledu tih pitanja? Ovdje ne govorimo o pokušaju da se nekako natjeramo na poslušnost. Govorimo o predanju, od samog početka. Govorimo o spremnosti da tvorimo Božju volju i da Ga zamolimo da bude pravi Gospodar našeg života – ne kopilot, već pilot. „Tko hoće Njegovu volju tvoriti, razumjet će je li ova nauka od Boga ili ja sam od sebe govorim“ (Ivan 7:17). „Svijet može biti zaista opomenut samo ako, promatrajući one koji ispovijedaju istinu, zapazi da se oni i posvećuju tom istinom, postupajući u skladu s uzvišenim i svetim načelima, iskazujući visoku svijest o neophodnosti granične crte između onih koji drže zapovijedi Božje i onih koji ih bacaju pod svoje noge.“¹⁰ Jesi li spreman klanjati Mu se ne samo kao Božanstvu, već i kao Gospodu tvog života?

Zaključak

Mi se nalazimo u ratu. „Svi oni kojima Bog služi da objave istinu za svoje vrijeme uvijek će nailaziti na protivljenje. U Lutherove dane bila je jedna istina od osobite važnosti za ono vrijeme; i danas postoji istina za naše vrijeme. Onaj koji sve izvršava po savjetu svoje volje našao je za potrebno da stavi ljude u razne prilike i da im povjeri dužnosti koje odgovaraju vremenu u kojem žive i prilikama u kojima se nalaze. Ako oni cijene danu svjetlost, bit će im dano veće vidjelo. Ali danas većina ljudi isto tako malo teži za istinom, kao i papine pristalice koje su se podigle protiv Luthera. Kao u prošlim vjekovima, i danas postoji sklonost da se prime ljudske tradicije i teorije. Oni koji iznose istinu za sadašnje vrijeme ne trebaju očekivati da će naići na bolji prijem nego reformatori u ranijim vjekovima. Velika borba između istine i zablude, između Krista i Sotone, sve će se više zaoštravati do kraja svjetske povijesti.“¹¹

„Bog želi da se Njegova sila na obraćenje izlije sada, ovom prilikom. Neki koji dolaze na naše sastanke – sjedili su tu tijekom cijelog sastanka; iznijeli su nekoliko riječi osvjedočenja; otišli su kući i činili isto (ako ne i gore) kao i do tada. Zašto? Zato što nemaju novo srce. Što je novo srce? To je nov um. Što je um? To je volja. Gdje je tvoja volja? Ona je ili na Kristovoj, ili na Sotoninoj strani. Sada je odluka na tebi. Hoćeš li danas svoju volju staviti na Kristovu stranu? To je novo srce. To je nova volja, nov um. 'Dat ću vam novo srce.' Započnimo s tim, ovdje i sada.“¹²

Literatura

- 1 Želja vjekova, 287.
- 2 Svjedočanstvo za propovjednike, 95.
- 3 That I May Know Him, 65.
- 4 Komentari biblijskih tekstova, 540.
- 5 Želja vjekova, 66.
- 6 Velika borba, 38.
- 7 Velika borba, 38.
- 8 Djela apostola, 378.
- 9 Savjeti za roditelje, učitelje i studente, 374.
- 10 Komentari biblijskih tekstova, 930.
- 11 Velika borba, 120.
- 12 Sermons and Talks 1, 210.

Solo Deo Gloria

SAMO
BOGU SLAVA

R. Dumaguit

Jedan dječak vozio je svoj bicikl ulicom u Kampali, Uganda. Dok je vozio, oči svih prolaznika bile su uprte u njega, jer je njegov bicikl bio vrlo neobičan; bio je pun bočnih ogledala. Odjednom, on je udario u stup, i pao pored rubnjaka, ozlijeđen, uz nekoliko ogrebotina i manjih posjekotina. Srećom, jedan američki turist brzo je prišao dječaku i podigao ga sa zemlje. Zatim ga je upitao: „Zašto na svom biciklu imaš toliko puno bočnih ogledala? I zašto nisi gledao ispred sebe dok si vozio?“ Dječak je odgovorio: „Znaš, želim vidjeti svu svoju slavu u ogledalu, dok vozim!“

Ljudska taština i njezine posljedice

Ljudi imaju sklonost da slave i uzdižu sebe, naročito ako su blagoslovljeni bogatstvom, izuzetnom snagom, velikim dostignućima u obrazovanju ili drugim impresivnim uspjesima. Ljudi su opsjednuti postavljanjem rekorda, kako bi se istaknuli među svojim vršnjacima, i da bi se našli u knjizi pod nazivom Guinnessova knjiga rekorda.

Nažalost, u povijesti ljudskog roda možemo vidjeti da sindrom taštine izvire iz sklonosti k zlu koju smo naslijedili od naših predaka. Apostol Petar piše da smo otkupljeni od svoga ispraznoga življenja, kakvo smo naslijedili od otaca (1. Petrova 1:18), a car David dodaje: „Evo, u bezakonju sam sazdan, i u grijehu me začu majka moja.“ (Psalam 51:5). Ustave ovih zlih sklonosti k samouzdanju otvorene su davno, u Edenskom vrtu. „Posljedica jedenja ploda s drveta spoznaje dobra i zla vidi se u iskustvu svakog čovjeka. U ljudskoj prirodi postoji sklonost prema zlu, sila kojoj se čovjek sam ne može oduprijeti.“¹

Svakom čovjeku je nemoguće osloboditi se ovog problema u svojem životu bez božanske pomoći – bez obzira je li bogat ili siromašan, sasvim običan ili pak poštovan, obrazovan ili neobrazovan, mlad ili star. Ova sklonost uvijek će biti otkrivena u našem ponašanju, u većoj ili manjoj mjeri. Biblija nam kaže da svi „laž govore jedan drugom, usnama lažljivim govore iz srca dvoilič-

nog“ (Psalam 12:2), i da „Gospod zna misli ljudima kako su isprazne“ (Psalam 94:11).

Važno je primijetiti da „Bog neće slušati ispraznosti, i Svemogući se neće obazrijeti na njih.“ (Job 35:13), jer „ništa nije tako uvredljivo za Boga, a tako opasno za ljudsku dušu kao oholost i uobraženost. Od svih grijeha to je najbeznačajniji i gotovo neizlječiv grijeh.“² Oholost mišljenja, uobraženost „zapriječuje put napretku. Kad čovjek ima nedostatke u karakteru, a to ne uviđa, kad je tako prožet uobraženošću da ne vidi svoje greške, kako se može očistiti? ‘Ne treba liječnika zdravima nego bolesnima. (Matej 9:12). Kako se netko može poboljšati ako smatra da je savršen?’“³

Popuštanje oholosti i egocentričnosti postaje veoma opasno kada slavu koja pripada samo Bogu počnemo pripisivati sebi. Kralj Nabukodonozor, babilonski vladar, imao je ovaj sindrom taštine. Sjećate li se kako je popuštao oholosti, kako je pretrpio gorke posljedice i kako je konačno

naučio priznati da slava zapravo pripada jedino Bogu? (Vidi Daniel 4:29-37).

Slava pripada samo Bogu

1847. godine Sir James Simpson, liječnik iz Edinburgha, Škotska, otkrio je da se kloroform može koristiti kao anestetik koji bi ljude učinio neosjetljivim na bol tijekom operacije. Od svojih ranih eksperimenata i dalje, dr. Simpson je omogućio ljudima da pretrpe najteže operacije bez straha od bola i patnje. Neki čak tvrde da je njegov pronalazak među najznačajnijim otkrićima suvremene medicine.

Nekoliko godina kasnije, dok je dr. Simpson predavao na Sveučilištu u Edinburghu, jedan student ga je zapitao: „Šta smatrate najvrjednijim otkrićem u svom životu?“ Na iznenađenje svojih studenata, koji su očekivali da on odgovori da je to kloroform, dr. Simpson je rekao: „Moje najdragocjenije otkriće bilo je kada sam shvatio da sam grešnik i da je Isus Krist moj Spasitelj.“

Isto tako je i apostol Pavle, razmišljajući o svojim impresivnim životnim uspjesima, zaključio da su sva ta dostignuća postala bezvrijedna kao trice, kada je upoznao Krista. „Premda bih ja mogao imati pouzdanje i u tijelo. Ako tko drugi misli da se može pouzdati u tijelo, ja još više: obrezan osmoga dana, od roda Izraelova, plemena Benjaminova, Hebrej od Hebrejâ, po Zakonu farizej.“ (Filipljanima 3:4,5).

„Hebreji su? I ja sam! Izraelci su? I ja sam! Potomstvo su Abrahamovo? I ja sam! Služnici su Kristovi? Kao sulud govorim: ja još više! U naporima — preobilno, u ranama — prekomjerno, u tamnicama — preobilno, u smrtnim pogiblima — često. Od Židovâ primio sam pet puta četrdeset manje jednu. Triput sam bio šiban, jednom kamenovan, triput doživio brodolom, noć i dan proveo na dubokome moru. Često na putovanjima, u pogiblima od rijeka, u pogiblima od razbojnikâ, u pogiblima od sunarodnjakâ, u po-

giblima od poganâ, u pogiblima u gradu, u pogiblima u pustinji, u pogiblima na moru, u pogiblima među lažnom braćom;“ (2. Korinćanima 11:22-26).

„Ali što god mi bijaše dobitak, to poradi Krista smatrah gubitkom. Štoviše, i sve smatram da je gubitak zbog onog najvećeg — spoznaje Krista Isusa, Gospodina mojega, radi kojega sve izgubih i smatram da je smeće, da Krista zadobijem.“ (Filipljanima 3:7,8).

„Iako su prolazna čast i bogatstvo predmeti velike žudnje kod ljudi ovoga svijeta, Gospod ukazuje na nešto puno dostojnije naših najviših težnji: ‘Ovako veli Gospod: »Neka se mudar ne hvali svojom mudrošću i neka se silan ne hvali silom svojom ni bogat neka se ne hvali svojim bogatstvom; nego tko se hvaliti hoće, neka se hvali time što razumije i poznaje mene, da sam ja Gospod koji čini milosrđe, pravicu i pravdu na zemlji, jer to mi je milo«, riječ je Gospodnja.’ (Jeremija 9:23,24).“⁴⁴

Jer je On naš Tvorac

Još od pojave grijeha, ljudi su izmišljali razne stvari koje bi obožavali i slavili. Neki se klanjaju Mjesecu, zvijezdama, Suncu, rijeci, drveću i raznim pojavama u prirodi. U raznim kulturama i religijama, obično ljudsko biće uzdiže se kao bog i ukazuje mu se poštovanjem, čast i slava jednaka onoj koju odajemo pravom Bogu. U starim vremenima, pa čak i u moderno doba, neki su izradili predmete od drveta, kamena ili plemenitih metala, zatim ih stavili u svetišta, klanjajući im se, slaveći i obožavajući ih. Ali Bog nas nije ostavio u tami neznanja u pogledu potpune uzaludnosti i grijeha takvih djela. (Vidi Izaija 44:8-21).

Imajući na umu da je Bog naš Tvorac, a mi Njegova stvorenja, mi smo dužni „dati slavu imenu Njegovom“, nikome i ničemu drugom. Moramo se „pokloniti Gospodu u svetoj krasoti“ (Psalam 29:2). Trebamo biti spremni reći: „Ne nama,

Gospode, ne nama, već svojemu imenu slavu daj; zbog milosrđa svojega, zbog istine svoje!“ (Psalam 115:1). I konačno, trebamo učiti ljude: „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova! I poklonite se Onomu koji stvori nebo i zemlju i more i izvore vodene!“ (Otkrivenje 14:7).

Jer je On naš Iskupitelj

Davanje slave Bogu povezano je sa Njegovim veličanstvenim planom za spasenje palog ljudskog roda. Kada je Adam pao, palo je i cijelo čovječanstvo. Apostol Pavle objašnjava: „Kako prijestupom jednoga na sve ljude dođe osuda“ (Rimljanima 5:18). „Od prvog Adama ljudi su primili samo krivicu i smrtnu presudu.“⁴⁵

Ipak, čim se pojavio grijeh, plan spasenja se odmah počeo sprovođiti. „Božanstvo je bilo pokrenuto sažaljenjem prema ljudskom rodu, pa su se Otac, Sin i Sveti Duh usrdno posvetili ostvarenju plana spasenja. Da bi se ovaj plan do kraja sproveo, odlučeno je da Krist, jedinorođeni Božji Sin, preda sebe kao žrtvu za grijeh.“⁴⁶

„Svojim utjelovljenjem Krist je postao potpuno osposobljen da čovjeka vrati na položaj gdje više ne bi bio prognanik.“⁴⁷ Kada je Krist uzео na sebe ljudski oblik, On je postao „predstavnik ljudskog roda.“⁴⁸

„Nitko se ne treba predavati malodušnosti i očajanju. Sotona ti može prići s užasnim došaptavanjima: ‘Tvoj je slučaj beznadan. Za tebe nema spasenja.’ Međutim, tvoja nada je u Isusu Krist. Bog ne traži od nas da pobjeđujemo vlastitom snagom. On nas poziva da odlučnije stanemo na Njegovu stranu. Ma kakve bile teškoće pod kojima radimo, ma koliki bio teret koji nam tišti i dušu i tijelo, On čeka da nas oslobodi.

„Onaj koji je primio na sebe ljudsku prirodu zna kako treba suosjećati s ljudima koji pate. Krist poznaje ne samo potrebe i iskušenja svake

duše, nego i sve moguće okolnosti koje ranjavaju i zbunjuju duh. Njegova je ruka s neizmjernim suosjećanjem i nježnošću ispružena svakom Božjem djetetu koje pati. Oni ma koji najviše stradaju On ukazuje najveću samilost i suosjećanje. On je ganut osjećanjem naše nemoći, i želi da mi sve svoje teškoće i sve ono što nas zbunjuje položimo pred Njegove noge i tamo ostavimo.

„Nije mudro razmišljati samo o sebi i svojim emocijama. Ako tako činimo, neprijatelj će nam predočiti iskušenja i teškoće koje slabe vjeru i uništavaju hrabrost. Zadržavati se stalno na onome što nas uzbuđuje i davati izljeve svojim osjećajima znači odavati se i uplitati se u nešto što zbunjuje duh. Umjesto na sebe, trebamo stalno gledati na Isusa.“⁹

Naš najveći problem je taj što smo svi rođeni u grijehu i svi smo izgubili slavu Božju. Kako možemo mi, koji smo prema Božjoj Riječi

osuđeni kao grešnici, ne biti krivi? Naša jedina sigurnost iskupljenja je „u Kristu Isusu, koji nama postade mudrost od Boga, i pravednost i posvećenje i otkupljenje, da bude kako je pisano: Tko se hvali, u Gospodu neka se hvali.“ (1. Korinćanima 1:30,31).

Jer nas On posvećuje

Ljudska bića u svojoj vlastitoj, ograničenoj snazi ne mogu biti savršeno poslušna Božjem zakonu, koji je „svet, pravedan i dobar“ (Rimljanima 7:12). Stoga, nitko od nas nije pravedan (Rimljanima 3:10), jer je „sva naša pravda kao nečista haljina“ (Izaija 64:6). Ali Krist je za nas učinio ono što mi nismo mogli. Uzimajući na sebe ljudsku prirodu i ljudsko tijelo, on je razvio savršen karakter poslušnošću Božjim zapovijedima. Apostol Pavle objašnjava: „I našavši se u obličju poput čovjeka, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, smrti na križu.“

(Filipljanima 2:8). „Ali je Krist, došavši na zemlju kao čovjek, živio svetim životom i izgradio savršen karakter. I On to nudi kao besplatan dar svima koji Ga hoće primiti.“¹⁰

Značajno je da shvatimo da se „vjerske službe, molitve, slavljenje, pokajnička priznanja grijeha, uzdižu od istinskih vjernika poput tamjana do nebeske svetinje, no budući da prolaze kroz iskvarene ljudske kanale, toliko su okaljani da pred Bogom ne mogu imati nikakvu vrijednost ako ne budu očišćeni krvlju. Ne uzdižu se u besprijetkornoj čistoći, i ako ih Posrednik, koji se nalazi s desne strane Boga, ne očisti i ne iznese u svojoj pravednosti, ne mogu biti prihvatljivi Bogu. Sav tamjan iz zemaljskih svetinja mora biti obogaćen kapima Kristove krvi koja čisti. On pred Ocem drži kadionicu svojih zasluga u kojima nema nikakve mrlje zemaljske pokvarenosti. U tu kadionicu On sakuplja molitve, slavljenje i priznanja svog naroda, te s njima stapa svoju besprijetkornu pravednost. Tada se tamjan, mirisan od zasluga Kristove žrtve pomirnice, uzdiže pred Bogom savršeno i u potpunosti prihvatljiv. Tada dobivamo natrag odgovore milosrđa.

„O, kada bi svi uvidjeli kako se sve mora staviti na gorući plamen Kristove pravednosti, u poslušnosti, pokajanju, slavljenju i zahvaljivanju. Miris te pravednosti uzdiže se poput oblaka oko prijestola milosti.“¹¹

„Krist je došao da nas učini ‘učenicima u božanskoj prirodi’, a Njegov život nam svjedoči da čovječansko – ako je združeno sa božanskim ne mora grijesiti.“¹²

„Kada bismo mogli vidjeti svu aktivnost ljudskih oruđa onako kako je Bog vidi, vidjeli bismo da djelo koje je ostvareno sa mnogo molitve, koje je posvećeno Kristovom zaslugom, može opstati na sudu.“¹³ „Ljudski trud bez Kristovih zasluga nema vrijednosti.“¹⁴

„Ali, samo miris Kristovih zasluga čini da naša dobra djela postaju ugodna Bogu... Naša nam djela

sama po sebi ne osiguravaju nikakvu zaslugu.¹⁵

„Bog će biti zadovoljan samo onda ako Mu damo najbolje što imamo. Svaki onaj koji Ga ljubi svim srcem, željet će Mu posvetiti najbolji dio svoga života i stalno će se truditi da sve snage svoga bića dovede u sklad sa zakonima prirode, čime će njegove umne i duhovne sposobnosti kao i spremnost da posluži Bogu biti potpomognuti.“¹⁶ „Jer Bog je taj koji iz svoje dobrohotnosti izvodi u vama i htijenje i djelovanje.“ (Filipljanima 2:13). I čineći tako „duša kojoj je oprošteno napreduje iz blagodati u blagodat, iz svjetlosti u veću svjetlost. Ona radosno može reći: ‘On nas spasi, ne po djelima koja mi u pravednosti učinismo, nego po svojem milosrđu’ (Titu 3:5).“¹⁷

Jer nam On daje izobilje

Krist govori: „Pogledajte ptice nebeske: ne siju niti žanju, niti sabiru u žitnice, a vaš ih Otac nebeski hrani. Niste li vi mnogo vrjedniji od njih?“ (Matej 6:26). „Čak i ovaj zemaljski život imamo samo zahvaljujući Kristovoj smrti. Ranama svog mučenog i šibanog tijela, On je iskupio kruh koji jedemo. Voda koju pijemo otkupljena je Njegovom krvlju za nas prolivenom. Uzimajući svoju svakodnevnu hranu, svaki od nas – bio on vjernik ili nevjernik – hrani se tijelom i krvlju Kristovom. Križ Golgote otisnut je na svakom kruhu, njegov odraz se može vidjeti na vodi svakog izvora. Poukom sadržanom u simbolu kruha i vina kao znamenjima Njegove velike žrtve, Krist je obuhvatio sve ovo. Svjetlost koja blista sa tajne večere u gornjoj sobi posvećuje i našu svakodnevnu zalihu u hrani. Obiteljski stol postaje trpeza Gospodnja, a svaki objed podsjeća na svetu večeru.“¹⁸

„Naš Gospod se prilagođava našim posebnim potrebama. On je sjenka s naše desne strane. On hoda uz nas, spreman zadovoljiti sve naše potrebe. On prilazi veoma blizu onima koji su uključeni u dragovoljnu službu Njemu. On poznaje svakoga

po imenu. O, kakva sve obećanja o nježnoj Kristovoj ljubavi nam stoje na raspolaganju!“¹⁹ Apostol Pavle naglašava da će „Bog moj ispuniti svaku vašu potrebu prema bogatstvu svojemu, u slavi, u Kristu Isusu.“ (Filipljanima 4:19). „Kad nam Gospod povjeri da izvršimo neku dužnost, ne smijemo zastati da bismo razmišljali o svrsishodnosti zapovijedi ili o mogućim posljedicama naših napora. Može nam izgledati da ono čime raspolažemo ni izdaleka ne odgovara našim potrebama; međutim, u rukama Gospodnjim to će biti više nego dovoljno.“²⁰ „Sve naše brige možemo predati Bogu. Ruka Njegove beskrajne ljubavi pokrenuta je da zadovolji sve naše potrebe. Kako sam zahvalna što živimo dan za danom! Dan da stražarimo nad svojom dušom, dan da bdijemo, dan da napredujemo u duhovnom životu; na taj će nam način naši dani postati dragocjeni i plodonosni.“²¹

Zaključak

Da bismo mogli zaista odati svu slavu Bogu, kao pokajnički grešnici, mi trebamo skrenuti pogled sa sebe i upraviti oči na „Jaganjče Božje koje oduzima grijehove svijeta“ (Ivan 1:29) – i dok promatramo Njega, bit ćemo promijenjeni. Strah se pretvara u radost, a sumnje u nadu. Zahvalnost izvire iz svih pora. Kameno srce je razbijeno. Plima radosti teče dušom. Krist boravi u obnovljenom srcu – izvor vode koja teče u vječni život.

„Kad Isusa gledamo kako se kao bolnik, vičan bolestima, trudi da spasi izgubljene; kao prezrenog, odbačenog i izrugivanog, kako putuje od grada do grada dok Njegova misija nije bila završena, kad Ga gledamo u Getsemanskom vrtu, s kapima krvavog znoja, i kad promatramo kako u agoniji umire na križu – kad to vidimo, onda vlastito ‘ja’ više ne zahtijeva da bude priznato. Kad upravimo pogled u Isusa, postidjet ćemo se svoje ravnodušnosti, svoje obamrlosti i svoje sebičnosti. Zadovoljit ćemo se da zauzmemo

najskromnije mjesto, samo da iz svega srca služimo Gospodu. Radovat ćemo se da idemo za Kristom noseći križ, da trpimo muke, sramotu i proganjanje Njega radi.“²²

„Kad iskupljeni budu stajali pred Bogom shvatit će koliko su bili kratkovidni u svojim zaključcima o tome što se u nebu zapisuje kao uspjeh. Sjećajući se svojih napora, vidjet će kako su nerazumni bili njihovi planovi, kako ništavna njihova iskušenja, kako neosnovane njihove sumnje. Vidjet će koliko su puta pogriješili u svom radu zato što se nisu upravljali prema Riječi Božjoj. Jedna istina će izaći pred njih u jasnim slovima: da položaj u svijetu ne priprema čovjeka za ulazak u nebeske dvorove. Vidjet će i da slava koja se ukazuje čovjeku pripada samo Bogu, da Njemu pripada svaka čast. Iz usta zbora anđela i vojske iskupljenih začut će se riječi: „Velika su i čudesna djela tvoja, Gospodine, Bože Svemogućí! Pravedni su i istiniti putovi tvoji, kralju svetih! Tko da se tebe ne boji, Gospodine, i da ne proslavi ime tvoje? Jer ti si jedini svet!“ (Otkrivenje 15:3,4).“²³

Literatura

- 1 *Odgovj, 24.*
- 2 *Kristove očigledne pouke, 125.*
- 3 *VII Svjedočanstvo, 118.*
- 4 *Odaabrane poruke 2, 139, 140.*
- 5 *Odgovorno roditeljstvo, 475.*
- 6 *The Review and Herald, May 2, 1912.*
- 7 *The Signs of the Times, June 17, 1897.*
- 8 *Confrontation, 51.*
- 9 *Zdravlje i sreća, 218, 219.*
- 10 *Želja vjekova, 746.*
- 11 *Odaabrane poruke 1, 329.*
- 12 *Zdravlje i sreća, 156.*
- 13 *Christian Service, 263.*
- 14 *Evangelizam, 151.*
- 15 *God's Amazing Grace, 244.*
- 16 *Patrijarsi i proroci, 362, 363.*
- 17 *Faith and Works, 101.*
- 18 *Želja vjekova, 639, 640.*
- 19 *Sinovi i kćeri Božje, 14.*
- 20 *VI Svjedočanstvo, 289.*
- 21 *This Day With God, 27.*
- 22 *Želja vjekova, 427.*
- 23 *VII Svjedočanstvo, 19.*

Naš tvrdi grad je Gospod Bog
I štit od sila tame,
U borbi protiv kneza zla
Ne ostavlja nas same!
Kad đavo, zmija ta,
Povede vojsku zla
Da silom zatre nas,
Bog čuje slab naš glas
I ide nam u pomoć!

Ne vrijedi ništa ljudska moć
Kad đavo na nas krene,
Al' tada sam Bog sklanja nas
U zaklon vječne Stijene!
U pomoć stiže nam
Naš Gospod, Isus sam,
I stupa s njim u boj,
Jer čuva narod svoj
I vodi ga u slavu!

Ne bojimo se zvijeri te
Pod sjenkom Božjih krila,
Jer Božja Riječ je naša moć
I pjesma nam je sila!
Knez tame svijeta tog
Zna tko je pravi Bog,
I bježi on od nas
Kad čuje pjesme glas,
Jer Isus je sa nama!

Martin Luther, 1529. g

